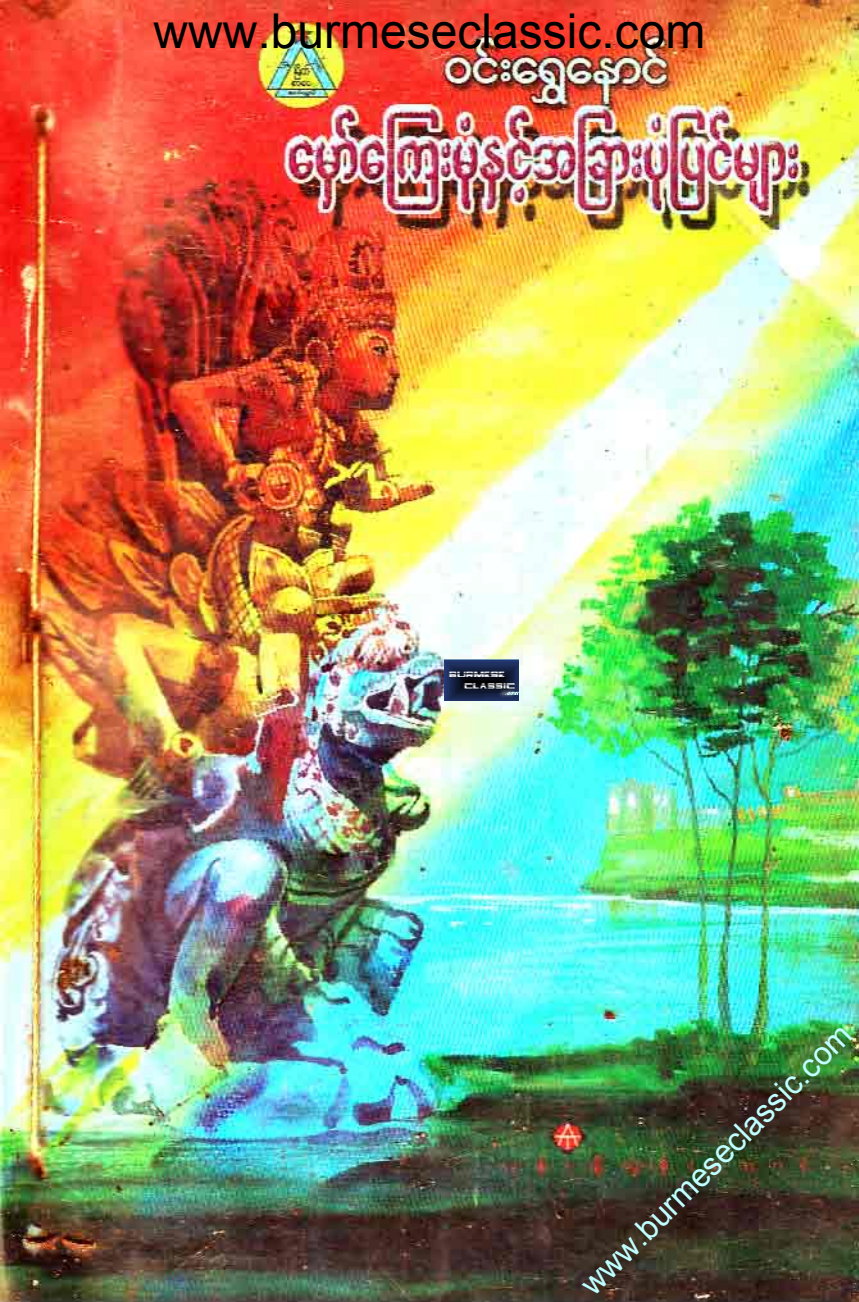

ဝင်းရွှေဆောင်

ဖော်ကြေးမုံနှင့်အခြားပုံပြင်များ

BURMESE CLASSIC

ဝဉ္ဇ ဂုဏ် အဟံ ဝန္ဓာမိ

ဝင်းရွှေရောင်

မော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

အစိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၁၀၀၆၁၀၆၀၆

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၁၀၀၃၅၀၆၀၅

စတုတ္ထအကြိမ်

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၃၀၀ ကျပ်

အစိုးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်တင် (မြင့်သိက္ခိပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၂၀၈)၊ လမ်း ၃၀၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးလှနိုင် (မြိတ်စာပေ)

အမှတ် ၆၆၊ ဗိုလ်ဥက္ကဋ္ဌမလမ်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး

မြိတ်စာပေ၊ ၁၉၀၊ ၃၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်။

စီစဉ်သူ

ကိုလှနိုင် (မြိတ်)

အထက်မြန်မာပြည်ဖြန့်ချိရေး

နဂါးစာပေ (မန္တလေး)

ထွန်းဦးစာပေ (မန္တလေး)

www.burmeseclassic.com

ဝင်းဂျေရှောင်

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

BURMESE
CLASSIC
COM

ဇော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

အမှတ်စဉ်	ခေါင်းစဉ်	စာမျက်နှာ
၁	အကြံကောင်း တစ်ချက်	၅
၂	ဟန်ဆောင်ကာမူပို	၁၁
၃	သူ့ရဲကောင်း	၁၈
၄	သူတော်ကောင်းကို မပြစ်မှား ရာ	၂၇
၅	နတ်သမီးဘဝတွင် ကျေးဇူး ဆပ်မြဲဆပ်သူ	၃၁
၆	ဇော်ကြေးမုံ	၃၉
၇	အလိုက်သိတဲ့ တောခွေး	၄၈
၈	နေရာချင်းတော့ မလဲဘူး	၅၃
၉	အပြောမတတ်တော့	၆၁
၁၀	အဖိုးတန်ဆုံးသော အရာ	၆၇
၁၁	စာလိက်မုဆိုး	၇၄
၁၂	အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦး	၈၀
၁၃	မြင်းလိမ္မာကြီး ကြာညို	၈၅
၁၄	ပန်ဒါဝက်ဝံလေးတွေရဲ့ မျက် ရည်	၉၆
၁၅	မတုပသင့်သည်ကို မတုပရာ	၁၀၁

အကြံကောင်းတစ်ချက်

အကြံကောင်း တစ်ချက်

တစ်ခါတုန်းက မြစ်ကြီးတစ်ခုမှာ ကျက်စားနေတဲ့
မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင် ရှိသတဲ့။

အဲ့ဒီမိကျောင်းကြီးဟာ အင်မတန်မှ ဆိုးသွမ်းတယ်၊
မြစ်ထဲသွားလာနေကြတဲ့ လှေသမ္ဗန်တွေကို မှောက်ပစ်လေ့
ရှိတယ်။

လှေပေါ်ပါလာတဲ့ လူတွေကို စားသောက်ပစ်တာ
ပေါ့။

လူတွေဟာ ဒီမိကျောင်းကြောင့် မြစ်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး

ခရီးမသွားဝံ့ကြဘူး၊ အလုပ်အကိုင်တွေ ပျက်ကုန်ကြတာပေါ့။
နှိမ်နင်းလို့လည်း မမိနိုင်ဘူးတဲ့၊ အင်မတန်မှ အပုန်း
ကောင်းတဲ့ မိကျောင်းဖြစ်တယ်။

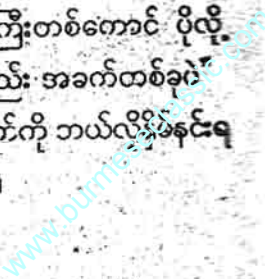
မြစ်ကြီးနဲ့ မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ တောထဲမှာ ယုန်ပညာရှိ
တစ်ကောင် နေထိုင်တယ်။

တောထဲမှာလည်း အင်မတန်မှ စဉ်းလဲတဲ့ မြေခွေးတစ်
ကောင်ရှိတယ်။ သူဟာ တောသတ္တဝါလေးတွေကို မညာမ
တာ ကိုက်ဖြတ်စားသောက်လေ့ရှိတယ်။

ဒီမြေခွေးအတွက် အားလုံးအခက်တွေ့ နေကြတာ
ပေါ့။ ကိုယ့်အသိုက်၊ ကိုယ့်ဝန်းကျင်ထဲကတောင် မထွက်ရဲ
အောင် ဖြစ်နေကြရတယ်။ အစာလည်း ရှာမစားနိုင်ကြဘူး
ပေါ့။ ယုန်ပညာရှိလေးဟာ စဉ်းစားမိတယ်။

“အင်း... ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် တိရစ္ဆာန်တွေအား
လုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြတော့မှာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်း
ပါ့မလဲ၊ မြစ်ထဲမှာလည်း မိကျောင်းကြီးတစ်ကောင် ပိုလို့
သောင်းကျန်းနေသေးတယ်၊ အဲ့ဒါလည်း အခက်တစ်ခုပဲ”

ယုန်လေးဟာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုနှိမ်နင်းရ
ပါ့မလဲဆိုပြီး အကြံဉာဏ်ထုတ်တယ်။

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

မြစ်ကမ်းစပ်မှာ သွားပြီးထိုင်နေမိတယ်။

အဲသည့်အချိန်မှာ မိကျောင်းကြီးဟာ ယုန်လေးနဲ့မနီးမဝေး ရေပြင်မှာ ရှိနေတယ်။

ယုန်လေးကို သူ တွေ့သွားတာပေါ့

“ဟေ့ . . . ယုန်လေး၊ မင်းရဲ့အသားကို ငါ စားချင်လို့က်တာကွာ၊ ယုန်သားဟာ တော်တော်အချို့တယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟာ . . . အဲဒါတော့ ခင်ဗျား မှားပြီ ကျွန်တော့်အသားထက် မြေခွေးအသားက ပိုပြီးတော့ အချို့တယ်၊ သိလား၊ ခင်ဗျား မြေခွေးအသား စားဖူးရဲ့လား”

“စားတော့မစားဖူးဘူးကွာ၊ မြေခွေးအသား အချို့တယ်လို့ မကြားဖူးပါဘူးကွာ”

“မယုံမရှိနဲ့ဗျို့၊ တစ်ကယ်ပြောတာ၊ ခင်ဗျား စားချင်ရင် ကျွန်တော် ဖန်တီးပေးမယ်”

“ဒါဆို လုပ်စမ်းပါကွာ၊ မင်းရဲ့ကျေးဇူး မမေ့ပါဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကျွန်တော်ခေါ်လာမယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မြေခွေးရောက်လာရင် ခင်ဗျားက ရေထဲမှာ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး သစ်တုံးယောင်ဆောင်နေ၊ မြေခွေးကို ခင်ဗျားရဲ့ ကျော်ပေါ်တင်ပေးလိုက်မယ်၊ ကိုယ့်ပိုင်နက်သံရောက်

www.burmeseclassic.com

မှ သဘောပေါ်ဗျာ”

မိကျောင်းလည်း သဘောတူလိုက်တယ်။

ယုန်လေးဟာ မြေခွေးဆီ သွားပြန်တယ်။

“ခင်ဗျားက ဒီမှာ စားကောင်းတဲ့အရာတွေ ရှိနေတယ် ဆိုပြီး ယော်မွေ့နေ၊ ဟိုဘက်ကျွန်းမှာ တိရစ္ဆာန်လေးတွေပိုပြီး ပေါ်တယ်ဆိုပဲ၊ ပြီးတော့ ပိုပြီးလည်း စားကောင်းတယ်တဲ့”

အစားအသောက်ဆို ငမ်းငမ်းတက်နေတဲ့ မြေခွေး ဟာ ယုန်လေးရဲ့စကားကို ယုန်ကြည်သွားခဲ့တယ်။

“ဟေ့ . . ဟုတ်လား၊ ငါသွားချင်လိုက်တာကွာ၊ ဒါ ပေမယ့် ရေပြင်ကြီးကို ဖြတ်ပြီးသွားဖို့အတွက် ခက်ခဲတယ်ကွ၊ ငါမှ ရေမကူးတတ်တာ”

“အဲ့ဒီအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါ မယ်၊ ကျွန်တော် အမိန့်ပေးလိုက်ရင် ဘယ်သစ်တုံးမဆို ရေ ပြင်ကြီးကို ဖြတ်ပြီးသွားရတယ်၊ ခင်ဗျား သစ်တုံးပေါ်ကစီးပြီး လိုက်သွားပေါ့”

“တယ်ဟုတ်ပါလားကွ”

“ဒါပေမယ့် ဟိုဘက်ကျွန်းက သားကောင်အဟွဟာ အင်မတန် အနံ့ခံကောင်းကြတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်က ဘာအ

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

နံ့မှ မရအောင် ဆေးရည်တစ်မျိုးမျိုး လိမ်းပေးလိုက်မယ်”
 ယုန်လေးဟာ မြေခွေးရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ သစ်ပင်တစ်ပင်
 က ထွက်တဲ့အဆိပ်ရည်တစ်မျိုးကို လိမ်းကျံပေးလိုက်တယ်”
 ကမ်းစပ်ကိုရောက်တဲ့အခါ မိကျောင်းကြီးဟာ
 ခေါင်းကို ရေထဲငုပ်ထားပြီး ငြိမ်သက်နေသတဲ့”

“ကဲ. . . ကိုမြေခွေး၊ အဲသည့် သစ်တုံးပေါ်ကိုတက်၊
 ကျွန်တော် အမိန့်ပေးလိုက်ရင် ခင်ဗျားကို ဟိုဘက်ကမ်း
 ရောက်တဲ့အထိ ခေါ်သွားလိမ့်မယ်”

“အေး. . . မင်းပြောတဲ့အတိုင်း မဖြစ်ရင်တော့ မင်းကို
 ငါ စားရမှာပဲဟေ့”

မြေခွေးကပြောပြီး သစ်တုံးပေါ်တက်လိုက်တယ်”

“ဟဲ့. . . သစ်တုံးကြီး ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးသွားစမ်း”

အမိန့်ပေးလိုက်တဲ့အခါ မိကျောင်းကြီးလည်း ရေပြင်
 ကို ဖြတ်ပြီး ကူးသွားပါလေရော။

ရေလယ်ကိုရောက်တဲ့အခါ မိကျောင်းကြီးဟာ သူ့
 တစ်ကိုယ်လုံးကို ရေထဲကနေ တစ်ဖြည်းဖြည်း ပေါ်စေလိုက်
 တယ်။ မြေခွေးလည်း မိကျောင်းကြီးမှန်းသိသွားတဲ့အခါ သိပ်
 ပြီး ကြောက်လန့်သွားခဲ့တာပေါ့။

“အမလေး... မိကျောင်းကြီးပါလား”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... မင်းကိုစား
ချင်လို့ ငါ့ဉာဏ်ဆင်ပြီး ခေါ်လိုက်တာကွ”

မိကျောင်းကြီးဟာ အားရဝမ်းသာစွာနဲ့တအား အော်
ပြီး ရယ်ပစ်လိုက်တယ်။ မြေခွေးကိုလည်း ကိုယ်ပေါ်ကလှုပ်ခါ
လိုက်တယ်။ ရေထဲကျသွားတဲ့ မြေခွေးဟာ ဘယ်လိုမှလွတ်
မြောက်အောင် မပြေးနိုင်တော့ဘူး။ မိကျောင်းရဲ့ ဝါးမြိုစား
သောက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတယ်။

ဒါပေမယ့် မြေခွေးရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အဆိပ်ရည်တွေ
လိမ်းကျံထားတဲ့အတွက် မြေခွေးကို စားမိတဲ့မိကျောင်းလည်း
အဆိပ်မိပြီး သေဆုံးသွားသတဲ့ကွယ်။

အကြံပိုင်တဲ့ ယုန်ကလေးကြောင့် အင်မတန်ဆိုးဝါး
တဲ့ မိကျောင်းကြီးနဲ့ မြေခွေးတို့ဟာ သေဆုံးသွားခဲ့ကြရတယ်။

အနီးအနားက ရွာသူရွာသားတွေရော၊ တိရစ္ဆာန်တွေ
ကပါ။ ပညာရှိယုန်ကလေးကို သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေမိကြ
သတဲ့ကွယ်။

။

ဟန်ဆောင်ကာမူပိ

ဟန်ဆောင်ကာမူပီ

တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ မောင်ကံနဲ့မယ်နှစ်ယောက်
တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိကြတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ စပြီးညားကံတည်းက စီးပွား
ရေး အဆင်မပြေကြဘူး။

မောင်ကံက ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်နဲ့လုပ်တယ်။ အလုပ်
တစ်ခုတည်းကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မလုပ်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့်မို့ ရရစားစား
ဘဝနဲ့ပဲ အလှင်မို့အောင် ရုန်းကန်နေကြရတယ်။

မယ်နှစ်ကတော့ သူ့ယောက်ျားကို အားမရဘူး။ ကြီး
ပွားချမ်းမယ့်အလုပ်ကို လုပ်စေချင်တယ်။

www.burmeseclassic.com

“တော်. . ဒီလိုချည်းပဲ နေလို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ လူမွေးလူတောင် ပြောင်မှာမတုတ်ဘူး၊ တစ်နယ်တစ်ကျေး ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ပါလား။ သူများတစ်တွေ သည်လိုပဲ အရပ်ကိုစွန့်ပြီး စီးပွားရှာကြတာပဲ”

မိန်းမက နေ့စဉ်လိုလို နားပူနာဆာ လုပ်တော့၊ ယောက်ျားလည်း စိတ်ညစ်လာတယ်။

“အေး. . ငါတစ်မြို့တစ်ရွာကိုသွားပြီး အလုပ်လုပ်တော့မယ်ကွာ”

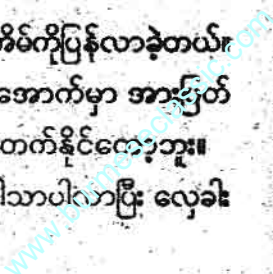
မောင်ကလည်း အလုပ်အကိုင်ကောင်းတဲ့ မြို့တစ်မြို့ကို ထွက်သွားတယ်၊ ကြိုးစားပြီးတော့ လုပ်တယ်။ အိမ်အပြန် ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး ပြန်လာနိုင်အောင်လို့ပေါ့။

ဒါပေမယ့် ကျန်းမာရေးက ချို့ယွင်းလာပြီး နေ့မကောင်း ဖြစ်ပါလေရော၊ သူ့စုထားတဲ့ ငွေတွေလည်း ကုန်သွားတယ်၊ ဆေးကုရလို့ပေါ့။

ပြုစုမယ့်လူလည်း မရှိတာနဲ့ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တယ်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ လှေခါးအောက်မှာ အားပြတ်ပြီး ခွေလဲကျသွားတယ်၊ အပေါ်ကို မတက်နိုင်တော့ဘူး။

မောင်က ငွေမပါလာပဲ ရောဂါသာပါလာပြီး လှေခါး

မှော်ကြေးပုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

ရင်းမှာ မေးနိုင်ပဲ ဖြစ်နေတာကို မယ်နှုပ်သိသွားတယ်။

မောင်ကံကို မကျေနပ်ဘူးပေါ့၊ အိမ်ပေါ်ကိုလည်း တွဲ
ပြီးတော့ မတင်ဘူး။ အပေါ်တက် အောက်ဆင်းလုပ်တာ
တောင် မောင်ကံပေါင်ပေါ်က ကျော့သွားလိုက်၊ ခြေသလုံး
ပေါ်က ကျော့သွားလိုက်နဲ့၊ လုံးဝကို ဂရုမစိုက်ဘူး။

“ဟဲ့ . . မယ်နှုပ်၊ ငါနေမကောင်း ဖြစ်လာတယ်၊ ဆေး
လေးကာလေး တိုက်ဖို့မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

မခံသာတဲ့အဆုံး ပြောချလိုက်တော့ . . .

“တော် . . ငွေရွာသွားတာ ငွေမပါလာပဲ ရောဂါသာ
ခေါ်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်း
ပေါ့”

ခပ်ငေါ့ငေါ့နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့ မယ်နှုပ်ဟာ မောင်
ကံအတွက် ရေခဲနွေးအိုးတယ်ရတယ်၊ ဆေးသောက်ဖို့ ဝယ်ရ
တယ်၊ ဆေးတိုက်ရတယ်၊ ကြည်ကြည်သာသာ လုပ်ပေးတာ
တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

“အင်း . . ငါငွေမပါလာလို့ မိန်းမက ငြူတာပဲ၊ နေ့ခွင့်
ဦးပေါ့ကွာ၊ ဒီတစ်ခါ ငွေထုပ်ပိုက်ပြီးမှ မြို့ကပြန်ခဲ့မယ်ဟေ့”

စိတ်ထဲကနေ ကြိုးဝါးလိုက်တာပေါ့။

နေကောင်းသွားတော့ မြို့ကိုတက်တယ်။ အလုပ်ကို ပိုပြီးတော့ ကြိုးစားတယ်။ ငွေတွေစုမိတယ်။

• လအတန်ကြာတော့ အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တာပေါ့။

ဒါပေမယ့် မောင်ကံဟာ ဟိုတစ်ခါပြန်လာစဉ်ကလို့ နေမကောင်းချင်ယောင် ဆောင်လာတယ်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ အဖျားတက်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး လှေခါးခြေရင်းမှာ တုံးလုံးကြီးလဲပြနေတာပေါ့။

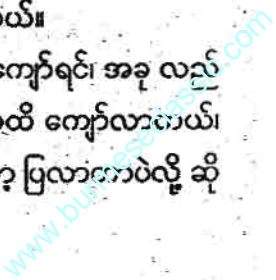
ပါးစပ်ကလည်း ညည်းပြနေသတဲ့။

မယ်နှပ်ဟာ ယောက်ျားရဲ့အခြေအနေကို မြင်လိုက်ရ တဲ့အခါမှာ . . .

“အင်း . . . နေမကောင်းဖြစ်လာပြန်ပြီ ထင်တယ်။ ဒီ တစ်ခါလည်း ငွေပါလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဆိုပြီး စိတ်ပျက်သွားမိတယ်။ လှေခါးပေါ်က အတက် အဆင်းလုပ်ရင်း ယောက်ျားကိုထွေးပွေ့ပြီး အိမ်ပေါ်မတင်တဲ့ အပြင် ကိုယ်ပေါ်ကျော်လွှားပြီးသွားတယ်။

ခါတိုင်း ခါးအောက်ပိုင်းသာ ကျော်ရင်၊ အခု လည် ပင်းကနေ ကျော်လာတယ်။ ရင်ပတ်အထိ ကျော်လာတယ်။ ငွေမပါလို့ မကျေနပ်မှုတွေကို ပိုပြီးတော့ ပြလာတာပဲလို့ ဆို

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

ပါတော့။

ယောက်ျားကလည်း သိတယ်၊ ဒီမိန်းမ သူ့ကိုရွံ့နေတာပဲဆိုတာ။

“မယ်နှပ်ရယ်၊ ငါ့ခေါင်းထဲ ကိုက်လိုက်တာ၊ အာခေါင်ထဲလည်း ပူတယ်၊ ချွေးလည်းမထွက်ဘူး၊ ရေနွေးအိုးလေးတည်ပေးစမ်းပါလား”

ညည်းညူပြီး တောင်းပန်လိုက်သတဲ့။

“ရေနွေးအိုး တည်ဖို့ထင်းမရှိဘူးတော့၊ သွားဝယ်ရဦးမယ်၊ ထင်းသွားဝယ်ဖို့ကလည်း ပိုက်ဆံမရှိဘူး”

ဆောင့်အောင့်ပြီးတော့ ပြောတဲ့အခါမှာ . . .

“ထင်းမရှိရင် ငါ့မှာ ဝါးဘိုးဝါးလေး ပါလာတယ်၊ အဲဒါကို ခုတ်ပြီး မီးမွှေးပါလားကွယ်”

သူ့ဝါးဘိုးဝါးကို မိန်းမကယူသွားတယ်၊ စိတ်ကတော့ ဒီယောက်ျား ခိုင်းတာကို နည်းနည်းလေးမှ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဝါးဘိုးဝါးကြီးကို ဓားမကြီးနဲ့ ခွဲချလိုက်တဲ့အခါမှာ ဂွမ်းကနဲဆို ကွဲသွားပြီး . . .

အထဲက ငွေဒင်္ဂါးတွေ ဝေါက်နဲဆို ကျလာခဲ့သတဲ့။ မယ်နှပ်လည်း ပိုက်ဆံတွေကို မြင်လိုက်လို့ မျက်လုံး

ပြုသွားတယ်။ သူ့ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ခဲ့ဘူးလေ။ သူ့ယောက်ျားက အလုပ်လုပ်ရင်း စုဆောင်းခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေမှန်း သိလိုက်ရတဲ့အခါ သိပ်ကို ဝမ်းသာသွားခဲ့တာပေါ့။ ပျော်လည်းပျော်သွားမိတယ်။

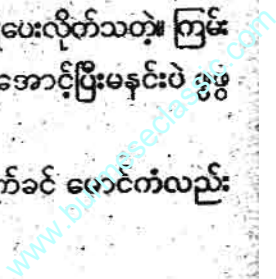
အဲဒီတော့မှ အိမ်အတက်အဆင်း လှေခါးထစ်မှာ ခွေခွေကလေး ဖြစ်နေတဲ့ မောင်ကံကို ပွေ့ထူလိုက်တယ်။ တွဲပြီး အိမ်ပေါ်ကို ခေါ်တင်လာတယ်။ အိပ်ယာထဲမှာ ဂရုတစိုက်နဲ့ သိပ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ မျက်နှာပေး အမှုအယာလေးကလည်း အင်မတန် နူးနူးညံ့ညံ့ လေသံလေးကလည်း ပျော့ပျောင်းသွားပြီး မေးလိုက်တာက...

“ကိုကံ နေမကောင်းဘူး မဟုတ်လား၊ မယ်နှပ်ပြုစုမှာပေါ့။ သက်တောင့်သက်သာနေနေခါ၊ နေဦး... ကိုကံ သောက်ဖို့ ဆေးသွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

ဆိုပြီး တယုတယနဲ့ စောင်ကိုချိပေးလိုက်သတဲ့။ ကြမ်းခင်းကိုလည်း စောစောကလို ဆောင့်အောင့်ပြီးမနင်းပဲ ခွေခွေလေးနင်းပြီး ထွက်သွားသတဲ့။

မိန်းမအိမ်အောက်ကို မရောက်ခင် ရောင်ကံလည်း

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

မအောင့်အည်းနိုင်တော့ပဲ မယ်နှပ်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အားပါး
တရ ရယ်ချလိုက်ပါလေရော။

အဲသည့်တော့မှ မယ်နှပ်လည်း မောင်ကံသူ့ကိုတမင်
လှည့်စားလိုက်မှန်း သိသွားတော့ ရှက်ရှက်နဲ့ . . .

“သေနာကြီး၊ ဒီကတော့ အဟုတ်မှတ်လို့ . . .”

ဒါပေမယ့် . . .

သေနာကြီးလို့ ပြောလိုက်တဲ့ မယ်နှပ်ရဲ့ မျက်နှာက
တော့ ပြုံးတုံးတုံးကြီး ဖြစ်နေတယ် သ။ ။

သန်းစို-စိုးကောင်

သုရဲကောင်း

သူရဲကောင်း

တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ သူကြွယ်လင်မယား နှစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ သူတို့မှာ သားသမီးသုံးယောက် ရှိ တယ်။

ဇနီးဖြစ်သူဟာ တစ်နေ့တော့ ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြန် တယ်။ အဲဒီကလေး ကိုယ်ဝန်ရှိလာတဲ့ အချိန်မှာ အိမ်ကို ဓား မြ တိုက်ခံရတယ်။ ရွာလည်း အကြီးအကျယ် မီးလောင်တယ်။

မွေးလာတဲ့နေ့မှာ သူကြွယ်ကြီးရဲ့ ကုန်တွေတင်လာ တဲ့ သင်္ဘောအချို့ဟာ ပင်လယ်ပြင်မှာ မုန်တိုင်းမိပြီး နစ်မြုပ် ဆုံးရှုံးကုန်သတဲ့။

မိခင်ဟာ ယောက်ျားလေး မွေးဖွားလာတယ်။ ဒီက

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

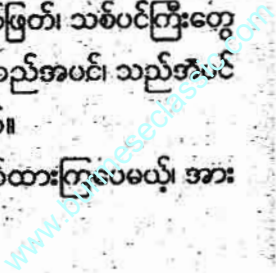
လေး အကုသိုလ်ကံ ကြီးမားတယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူကမှ မချစ်ကြဘူး။

ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကလည်း ခိုက်တဲ့ကလေးမို့ မကြင်နာကြဘူးတဲ့။ ရွာသူရွာသားတွေကပါ ကလေးကို မလိုလားကြဘူး။ သူ့နာမည်ကို ကံဆိုးလို့ မညာမတာ မှည့်ခေါ်ကြတယ်။

မောင်ကံဆိုးလေးဟာ တဖြည်းဖြည်းကြီးပြင်းလာတယ်။ မိဘကလည်း တခြားသားသမီးတွေလို အရေးတယူမရှိဘူး။ ချစ်ခင်ဟန်လည်း မပြဘူး။ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေကလည်း အရောတဝင် သိပ်မရှိလှဘူး။ ကစားဖော်ကစားဖက်တွေဆိုတာလည်း မရှိတဲ့အတွက် သူ့ဖာသာသူတစ်ယောက်တည်း ရွာပြင်မှာထွက်ပြီး ကစားလေ့ရှိတယ်။

မောင်ကံဆိုးဟာ ထန်းလက်တွေကို ဓားလုပ်ပြီး ဓားသိုင်းကတယ်။ အပင်တွေကို ရန်သူလိုသဘောထားပြီး ခုတ်တယ်၊ ထစ်တယ်၊ နွယ်ပင်တွေကို ခုတ်ဖြတ်၊ သစ်ပင်ကြီးတွေအပေါ်မှာ တွဲလွဲဆင်ပြီး ဟိုအပင်ကသည်အပင်၊ သည်အပင်က ဟိုအပင် ရောက်အောင်ကူးတယ်။

သူ့ကို တစ်ရွာလုံးက ဝိုင်းပယ်ထားကြပေမယ့်၊ အား

ငယ်စိတ်ကတော့ လုံးဝမရှိဘူး၊ အလုပ်လုပ်ချင်လို့ နွားကျောင်း ခွင့်တောင်းတဲ့အခါ ဖခင်သူကြွယ်ကြီးက . . .

“မငွီး နွားသွားကျောင်းလည်း ငါ့နွားတွေ ဆုံးရှုံးကုန် မှာပဲ၊ မင်းက မွေးကတည်းက အကျိုးပေးလာတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်တာ၊ ဒုက္ခစပ်ပြီး မပေးချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ”

“အဖေ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက်တောင် မလိုလား တော့ဘူးလား၊ ဒါဆိုရင်လည်း တစ်ခြားတစ်နေရာမှာ ကျွန် တော်သွားနေပါတော့မယ်၊ အဖေတို့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဘယ်တော့မှ မမြင်စေရတော့ပါဘူး”

မောင်ကံဆိုးလေးဟာ ဖခင်ကိုယ်တိုင်က အားမပေး တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲတဲ့စိတ်နဲ့ အိမ်ကထွက်သွားခဲ့ ရှာတယ်၊ သူ့ကိုမသွားပါနဲ့လို့လည်း ဘယ်သူကမှ မတားကြ ဘူး။

မောင်ကံဆိုး မရှိတော့တဲ့အတွက် ရွာသူရွာသားတွေ ကပါ ဝမ်းသာနေကြတယ်၊ သူ့ရှိနေရင် လာဘ်တောင်ပိတ်နေ တယ်လို့ အယူရှိနေကြတယ်။

ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်လာခဲ့တဲ့ မောင်ကံဆိုးလေးဟာ ဇရပ်တစ်ခုမှာ လူကြီးတစ်ယောက် သေလုမေ့ပေး ဖြစ်နေတာ

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဝမ်းတွေသွားပြီး အညစ်အကြေးတွေ က ပေပွနေတယ်။

သနားမိတာနဲ့ အဲ့ဒီလူကြီးကို သူကပြုစုတယ်။ တော ထဲမှာ သစ်မြစ်၊ သစ်ဥ၊ ဥစ်ရွက်တွေအချို့ကို ရှာဖွေထောင်း ထုပြီး ဆေးအဖြစ်တိုက်တယ်။

လူပတ်ဝန်းကျင် ပစ်ထားလို့ တောထဲမှာ အနေများ တဲ့အတွက် ဘယ်အပင်ဟာ ဆေးဘက်ဝင်သလဲ ဆိုတာသိ ထားတယ်။ ကြားဖူးနားဝနဲ့ လေ့လာထားလို့လည်း ဖြစ်တယ်။

သူပြုစုလို့ သက်သာကျန်းမာလာတဲ့ လူကြီးဟာ မောင်ကံဆိုးကို သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်မိသွားတယ်။

“ဦးလေးဟာ မင်းပေးတဲ့ အသက်ပဲရိုပါတော့တယ် ကွာ၊ ဦးက ခဲရိုးသွားပါ။ ဒါနဲ့ မင်းကဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာ နေ သလဲ”

အဲ့ဒီလို မေးတဲ့အခါ သူက မဖြေချင်ဘူး။ သူ့အဖြစ် အပျက်ကိုသိရင် အထင်သေးသွားမှာကို စိုးရိမ်မိတယ်။ ဒါပေ မယ့် သူဟာ လိမ်ညာပြီး မပြောလိုတဲ့အတွက် အမှန်အတိုင်း ပြောမိလိုက်သတဲ့။

“ကျွတ်. . ကျွတ်. . ကျွတ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်၊ ကဲ

မင်းဘာမှ အားမငယ်နဲ့၊ ဦးလေးနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ မင်းရဲ့ဘဝတွေပေး
အတွက် အားလုံးတာဝန်ယူတယ်”

မောင်ကံဆိုးလေးကို သိပ်ပြီး သနားသွားခဲ့တာပေါ့၊
အဲ့ဒီလူကြီးဟာ ဘယ်သူမှန်းမသိပေမယ့် သူ့အတွက် တာဝန်
တော့ အကူအညီပြန်ပေးနိုင် ကောင်းရဲ့ဆိုပြီး မငြင်းပဲ လိုက်
သွားခဲ့သတဲ့။

အဲသလိုနဲ့ နှစ်တွေ အတော်ကြာသွားခဲ့တယ်။

မောင်ကံဆိုးရဲ့ သတင်းဟာလည်း အဲသည့်ကတည်း
က အစအန ပျောက်သွားခဲ့တယ်။

သူနေခဲ့တဲ့ ရွာကလေးရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ သိပ်ပြီး မ
အေးချမ်းဘူး၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ထီးနန်းကိုလှူယူချင်နေတဲ့ သူ
တွေဟာ အဲ့ဒီရွာလေးကို သိမ်းပိုက်ပြီး ခြေကုပ်ယူထားကြ
တယ်။

ကံဆိုးတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေဟာ သူပုန်သူကန်တွေ
ရဲ့ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းကို ခံနေကြရတယ်။

သူ မကျေနပ်ရင်၊ မကျေနပ်သလို တစ်ချို့အိမ်တွေကို
မီးရှို့ပစ်ကြတယ်။

ပစ္စည်း၊ ဥစ္စာတွေကို သိမ်းပိုက်ယူငင်ကြတယ်။

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

ကယ်မယ့်သူဝေးတဲ့ ရွာကလေးဟာ သူပုန်သူကန်
တွေရဲ့ နှိပ်စက် ယင်ပန်းမှုကို ခံနေကြရတာပေါ့။

တစ်ညမှာ...

တစ်ရွာလုံး ပွက်ပွက်ညသွားအောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရတဲ့
အခြေအနေမျိုး အမှတ်မထင် ကြုံလာခဲ့ရတယ်။

ရွာထဲကို ဘုရင့်ရဲမက်တွေ ရွတ်တရက် ဝင်ရောက်
လာခဲ့ကြပြီး ပုန်ကန်ခြားနားကြသူတွေကို ရှာဖွေတိုက်ခိုက်ကြ
တယ်။

စစ်ကဲကြီးတစ်ဦးဟာ ရှေ့ဆုံးကနေ ဦးစီးကွပ်ကဲပြီး
တော့ သူကိုယ်တိုင်လည်း ရွပ်ရွပ်ချွန်ချွန် တိုက်ခိုက်တယ်။

သူပုန်တွေအားလုံး မိတဲ့သူကမိ၊ ကျဆုံးတဲ့သူတွေက
ကျဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့...

သူပုန်ခေါင်းဆောင်ကိုပါ လက်ရ ဖမ်းဆီးမိလိုက်
တယ်။

စစ်ပွဲကို ဦးဆောင်ပြီး သတ္တိပြောင်မြောက်စွာနဲ့ တိုက်
ခိုက်တဲ့ စစ်ကဲကြီးဟာ စစ်မြင်းကြီးပေါ်ကနေ အမိန့်ဇယား နေ
ခဲ့တယ်။

ညဘက်ဖြစ်လို့ ဘယ်သူမှန်း မသိကြပေမယ့်၊ ရွာသူ

ရွာသားတွေက သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေကြတယ်။

စစ်ကဲကြီးက ရွာလယ်လမ်းမကြီးအတိုင်း ငြင်းကိုစီး သွားပြီး အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တယ်။

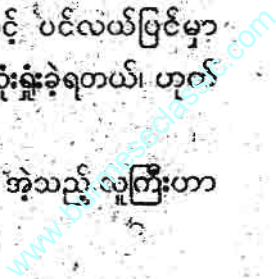
“အဲသည့် အိမ်ကလူကြီးတစ်ယောက်ဟာ ယှာယှာသ လဲနဲ့ ထွက်ကြိုပြီး...”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ စစ်ကဲကြီးရယ်၊ ဒီသူပုန် ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရွာ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျနေတာ ကြာပါပြီ၊ အခုတော့ စစ်ကဲကြီးတို့ ရွပ်ရွပ်ချွန်ချွန် တိုက်ထုတ်လိုက်လို့ သူတို့တစ်တွေလည်း အညံ့ခံသွားကြရပြီ၊ သည်ကနေ့ကစပြီး အဘတို့အားလုံး ကံကောင်းခဲ့ကြရပါပြီ”

အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ စစ်ကဲကြီးက ဘာပြောသ လဲ ဆိုရင်...

“ဒီရွာဟာ ဟိုတုန်းက လူတစ်ယောက်ကြောင့် မီး ဘေးသင့်ခဲ့ရတယ်၊ အိမ်တစ်အိမ်လည်း ဓားမြတိုက်ခံခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီအိမ်ဟာ လူတစ်ယောက်ကြောင့် ပင်လယ်ပြင်မှာ သင်္ဘောနစ်မြုပ်ပြီး ကုန်ပစ္စည်းတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်၊ ဟုတ် တယ်မဟုတ်လား အဘ”

စစ်ကဲကြီးက ပြောလိုက်တော့ အဲသည့် လူကြီးဟာ

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

သိပ်ကိုအံ့အားသင့်သွား ခဲ့တာပေါ့။ သူ့အဖြစ်နဲ့ သူ့တွေ့ကြုံ ခဲ့ရတဲ့အခြေအနေနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေတာကိုး။

“စစ်ကဲကြီး ဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ၊ အဲဒီ ကလေးဟာ ကျွန်ရဲ့သားပါ။ သူဟာ မမွေးခင်ကတည်းက ဝေရာ၊ မွေးပြီးမှရော၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကောင်းကျိုးမပေးခဲ့ပါဘူး၊ သူ့ကြောင့်လူတွေက တံဆိုးခဲ့ကြရတာပါ”

“တကယ်ပြောတာလား အဘ၊ အဲဒီကလေးဟာ အခု အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးရင်လည်း ဒုက္ခဆက်ပေးနေဦးမှာ ပဲလား၊ အဲသလို ထင်သလား”

“ဟာ . . . သူဟာ မကောင်းတဲ့ ကံကြမ္မာကိုယူလာတဲ့ ကောင်ပါ။ အခုနေလည်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူထွက် သွားခဲ့တာ ကြည့်ပဲ”

“မထင်ပါနဲ့လေ၊ သူ အခုအသက်ရှိနေပါသေးတယ်၊ မောင်ကံဆိုးလို့ ခေါ်ခဲ့တဲ့ အဲဒီလူက ကျွန်တော်ပဲလေ၊ အဖေ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား”

သူ့ကြွယ်လည်း စစ်ကဲကြီး စကားကြောင့် သိပ်ခန့် အံ့အားသင့်သွား ခဲ့ရတယ်။

“မင်း . . . မင်း မောင်ကံဆိုး ဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဖေသား မောင်ကံဆိုးဟာ ကျွန်တော်ပဲပေါ့၊ ကျွန်တော်ဟာ သည်တစ်ခါတော့ အဖေနဲ့ရွာရဲ့ ကံကြမ္မာကို ကောင်းအောင် အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ၊ အဖေ ကျေနပ်ပါတော့၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် အဖေတို့ ဂုဏ်ပျက်ခဲ့တာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး အဖေ”

စစ်ကဲကြီးဟာ မြင်းကို ချာကနဲ လှည့်ပြီး ထွက်သွားခဲ့တယ်။

“သား.. သား၊ နေဦးလေ၊ အဖေ အယူသည်းပြီး အပြစ်မရှိတဲ့ သားအပေါ်မှာ ရက်စက်မိတာကို တောင်းပန်ချင်သေးလို့ပါ၊ ခဏလေး ရပ်စောင့်ပါဦး သားရယ်”

ဖခင်ဟာ နောင်တကြီးစွာ ရပြီး အက်ကွဲနေတဲ့အသံနဲ့ အပြေးလိုက်တားဆီးသော်လည်း.. . .

စစ်ကဲကြီးဟာ မကြားတော့ပါဘူး၊ “သူ့မြင်းကို အမှောင်ထဲမှာ ဒုန်းစိုင်းပြီး နှင်သွားခဲ့တယ်။

သူတို့ အပြစ်မြင်ခဲ့တဲ့ သားဟာ အာဇာနည်သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကို သိရတော့ ငါတို့မှားခဲ့လေခြင်းဆိုပြီး နောင်တရမဆုံး ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ ။

ဝန်းချို-စိုးအောင်

သုတော်ကောင်းကို
မပြစ်မှားစရာ

သူတော်ကောင်းကို မပြစ်မှားရာ

ဟိုးရှေးရှေ့တုန်းက သာဝတ္ထိပြည်မှာ သူကြွယ်မတစ်
ဦး ရှိတယ်။

အဲဒီ သူကြွယ်မဟာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေစဉ်အတွင်း
မွေးဖွားကာနီးရောက်မှ ရောဝါတစ်ခုကြောင့် ကွယ်လွန်သွား
ခဲ့တယ်။

အလောင်းကို မီးရှို့ပြီးသပြိုင်လဲတဲ့အခါ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ
ရှိတဲ့ ကလေးဟာ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီကလေးဟာ မီးဘေးမသင့်ပဲ ကျန်းမာချမ်းသာစွာ

နဲ့ ပေါ်ထွက်လာခဲ့တဲ့အတွက် ထူးခြားတဲ့ ပါရမီရှိတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။

ဆွေမျိုးတွေက သည်ကလေးကို မွေးစားကြသတဲ့။

အသက်ခုနှစ်နှစ် ပြည့်တဲ့အခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ မထေရ်မြတ်ထံမှာ အပ်နှံပြီး သာမဏေပြုစေတယ်။

နောက် မကြာမီမှာ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရောက်ရှိသွားပြီး သံကိစ္စသာမဏေလို့ ထင်ရှားလာခဲ့တယ်။

သံကိစ္စသာမဏေဟာ ရဟန်းသုံးကျိပ်(သုံးဆယ်) နဲ့ တောကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူတယ်။

တစ်နေ့မှာ တောထဲက ခိုးသားခါးမြတွေဟာ တောကျောင်းကို ဝင်ရောက်ဖီးပြီး သံကိစ္စသာမဏေကို ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ကြတယ်။

သာမဏေကို သတ်ပြီး ဝိလိနတ်စာ ကျွေးဖို့အတွက် ဖြစ်တယ်။

တောထဲမှာ သာမဏေကို ဓားနဲ့ခုတ်တယ်။

ဓားနဲ့ခုတ်တော့ မသေဘူး၊ လှဲနဲ့ ထိုးတယ်။

ဘယ်လိုမှ မထိရောက်ဘူး၊ ဓား၊ လှဲတွေဟာ ခွေသွား၊

ကျိုးသွားတယ်။

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

သာမဏေဟာ ဈာန်ဝင်စားနေတဲ့အတွက် ဘယ်လို
ဘေးအန္တရာယ်မျိုးမှ မကပ်ငြိခဲ့တာပဲ ဖြစ်တယ်။

အဲသည်လို ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံ
တွေ့လိုက်ရတော့ ခိုးသားစားမြဲတွေဟာ သိပ်ပြီးကြောက်ရွံ့
သွားခဲ့ကြတယ်။ အကြီးအကျယ်ကို တုန်လှုပ်သွားခဲ့ကြတာ
ပေါ့။

သံကိစ္စသာမဏေကို ဝန်ချပြီး တောင်းပန်ကြရတယ်။

“တပည့်တော်တို့ မှားပါပြီ အရှင်ဘုရား၊ ဝန်ချပြီး
တောင်းပန်ပါတယ်။ သည်းခံခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။

မိုက်မဲလှတဲ့ တပည့်တော်တို့မှာ အင်မတန် အပြစ်
ကြီးလှပါတယ်။ အကျွက်တရားလည်း ရပါပြီဘုရား

သူတစ်ပါးကို အမြဲတစေ ဒုက္ခပေးနေရတဲ့ ဘဝမှာ
လည်း မနေလိုတော့ပါဘူး။ တပည့်တော်တို့အားလုံးကို သာ
သနာ့ဘောင်ထဲကို သွတ်သွင်းပေးတော် မူပါ။ ရဟန်းပြုဖူး
တော်မူပါ အရှင်ဘုရား”

“တောင်းပြီ တကာတို့၊ သင်တို့ရဲ့အပြစ်ကို ငါသည်
ခံခွင့်လွှတ်တယ်။ အမြင်မှန်ရတယ်ဆိုရင် ငါနဲ့တစ်ခါတည်း
လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

သံကိစ္စသာမဏေဟာ ခိုးသားဓားမြတွေကို အရှင်
သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဆီကို ခေါ်သွားလေသတဲ့။

သူတို့အားလုံးကို ရဟန်းပြုပေးလိုက်သတဲ့။

အကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သူတော်ကောင်းကို ဘယ်
တော့မှ မပစ်မှားကြရဘူး။ အင်မတန်မှ အပြစ်ကြီးတယ်။

သူတော်စင် သူတော်ကောင်းတွေကို ရိုသေကြရမယ်၊
ဘုရား၊ ဓာရား၊ သံဃာ၊ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုဖွယ် နှလုံး
သားနဲ့ နေ့စဉ်မပြတ် ရှိခိုးကန်တော့ကြမှ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
ရ နိုင်မယ်။ ။

နတ်သမီးဘဝတွင်
မိဘကျေးဇူးဆပ်မြဲဆပ်သူ

နတ်သမီးဘဝတွင် မိဘကျေးဇူး ဆပ်မြဲဆပ်သူ

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ရွာလေးတစ်ရွာမှာ မယ်လိမ္မာဆို
တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိသတဲ့။

မယ်လိမ္မာဟာ မိဘနှစ်ပါးကို အင်မတန်မှ ရှိသေ
တယ်၊ ရတနာသုံးပါးကိုလည်း ရှိသေကိုင်ရှိုင်းတယ်။

သူ့ကြွယ်တစ်ဦးရဲ့ ယာခင်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး မိဘ
နှစ်ပါးကို ကျွေးမွေးနေတဲ့ သမီးလိမ္မာလေးတစ်ယောက် ဖြစ်
တယ်။

ပုံတံဝန်းကျင်ကလည်း ရိုးသားပြီး ခြားစားတဲ့မယ်

လိမ္မာလေးကို ချစ်ခင်ကြတယ်၊ ရုပ်ရည်ကလည်း ချောမော လှပလို့ လက်ထပ်ချင်သူတွေကလည်း ရှိသတဲ့။

ဒါပေမယ့် မယ်လိမ္မာလေးဟာ အိမ်ထောင်ရေးကို မစဉ်းစားဘူး။ မိဘတွေ ကွယ်လွန်သွားကြသည့်အထိ လုပ် ကျွေးသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

မယ်လိမ္မာရဲ့ ဖခင်ဟာ အလုပ်မလုပ်ဘူး။ သေရည် သေရက် သောက်စားပြီး အမြဲတမ်း မူးရှူနေတယ်။ ထန်းတော ထဲမှာပဲ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အချိန်ကုန်နေတယ်။

အိမ်ကိုပြန်လာရင်လည်း မူးမူးနဲ့မို့ မိန်းမကိုအပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာတယ်၊ ရိုက်နှက်တယ်။

မယ်လိမ္မာလေးက ဝင်ပြီးဆွဲရင် သမီးကိုပါ ရိုက်တယ်။

“သမီးကို ရိုက်ပါအဖေ၊ အမေ့ကို မရိုက်ပါနဲ့၊ အမေ သနားပါတယ်၊ အမေ နေ့တိုင်းအပြစ်ရှာပြီး ရိုက်လွန်းလို့ အမေလည်း နလံမထူနိုင်တော့ပါဘူး အဖေရယ်”

သမီးက ငိုယိုပြီး ဖအေကို ဆွဲတယ်၊ ဖအေက ဆွဲရ မလားဆိုပြီး မယ်လိမ္မာလေးကို မဲပြီးရိုက်တယ်။

“ဒါလောက် လိမ္မာတဲ့သမီး၊ မိဘမှန်းသိတတ်တဲ့ သမီး ကို ရှင်ရိုက်ရက်သလား၊ သူ့လုပ်ကျွေးနေလို့ ကျွန်မတို့ ထမင်း

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

ဝနေတာ၊ သူ့အရွယ်တွေ အိမ်ထောင်ပြုကုန်ကြလို့ တစ်ချို့
ဆို ကလေးနှစ်ယောက်လောက် ရနေကြပြီ၊ သမီးဟာ ကျွန်
မတို့ကြောင့် ချစ်သူလည်း မထားဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့လည်း
မစဉ်းစားဘူး၊ ရှင် မကျေနပ်ရင် ကျွန်မကိုသာ အသေသတ်
ပစ်လိုက်ပါ”

မအေးကြီးကလည်း ငိုယိုပြီး တားမြစ်တယ်။

“အေး... နင်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံးကို
သတ်ပစ်မယ်၊ ကောင်းကောင်း သတိထားပြီးသာ နေကြ”

ယောက်ျားဖြစ်သူဟာ ဒါငါတို့ကို အလုပ်လုပ်ကျွေး
နေတဲ့ သမီးလေးပါလားဆိုပြီး သနားညှာတာစိတ်နည်းနည်း
လေးမှ မရှိဘူး မူလှာပြီဆိုရင် နှိပ်စက်တယ်၊ ရိုက်တယ်။

“ငါ့ကို ပေးတဲ့ထန်းရည်ဖို့က နည်းလာချည်လား၊ နင်
ဘယ်မှာ ဖွက်ထားသလည်း၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မပြောရင် နာ
ပြီမှတ်”

“ဝှက်မထားပါဘူး အဖေရယ်၊ သမီးမှာ ဒါပဲရှိလို့ ပေး
ရတာပါ”

မယ်လိမ္မာလေးက တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ ငြောပေ
မယ့် ပိုက်ဆံတွေ ဝှက်ထားတယ်ဆိုပြီး၊ မပေးရလောင်းလား

ဆိုပြီး ရိုက်တာပါပဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေက ဇနီးနဲ့မယ်လိမ္မာလေးကို သနားပေမယ့် ၊ ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြဘူး။ ဝင်ပြီးလည်း မဖြောင်းဖျရဲဘူး။ စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ သည်အတိုင်းပဲ ကြည့်နေကြရတယ်။

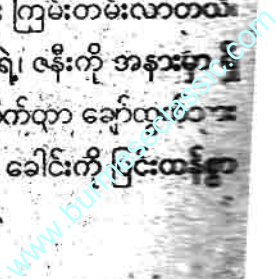
တစ်နေ့မှာ . . .

မယ်လိမ္မာလေးဟာ ဘုရားစင်ရွှေမှာ ပန်း၊ သောဏ်တော်ရှေ့ ဆီမီးတို့ကိုကပ်ပြီး ဘုရားဆိုင်ရုံခိုး နေတယ်။

အဲသည်အချိန်မှာ သူ့ရဲ့ဖခင်ဟာ အရက်တွေမှူးပြီး အပြင်ကပြန်လာခဲ့တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့မိန်းမကို အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာတယ်၊ ရိုက်နှက်တယ်။

မယ်လိမ္မာလေးဟာ ဘုရားရှိခိုးနေရင်း ကြားနေရပေမယ့် ဘုရားရှိခိုးလို့ မပြီးသေးလို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဘုရားကိုသာ နှလုံးသွင်းပြီး ကြည်ညိုနေမိတယ်။

သူ့ဖခင်ရဲ့ အပြုမူဟာ ပိုပြီး ကြမ်းတမ်းလာတယ်။ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဇနီးကို အနားမှာ နေတဲ့ ကျောက်ပြင်နဲ့ကောက်ပြီး ပေါက်လိုက်တာ ချော်ထွားတာ ပြီး မယ်လိမ္မာလေးကို သွားမုန့်တယ်။ ခေါင်းကို ပြင်းထန်စွာ

ထိသွားပြီး နေရာမှာတင်ပုံ ပို့ချင်ပြီး သေဆုံးသွားပါလေရော။
 ဗုဒ္ဓဘုရားကို ကြည်ညိုစိတ်နဲ့ နှလုံးသွင်းနေဆဲမှာ ရုတ်
 တရက် သေဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့အတွက် ကောင်းရာသူဂတိကို
 လားခဲ့ရတယ်။

နတ်ပြည်မှာ ဝိမ္မန်ကြီးနဲ့တကွ နတ်သမီး သွားဖြစ်ခဲ့
 ရတယ်။

သမီးအလိမ္မာလေး သေဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့အတွက် ကျန်
 ရစ်သူ မိခင်ကြီးဟာ ယူကြီးမရဖြစ်ပြီး ခံစားနေရရှာတယ်။

ယောက်ျားဖြစ်သူကလည်း အမူးပြေတဲ့အခါ သူ့အ
 မှားကို ချက်ခြင်းသိသွား ခဲ့ရတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဒီသမီး
 လေးကိုပဲ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲစွာနဲ့ တမ်းတနေရရှာတယ်။

တစ်နေ့မှာ ဖခင်ကြီးဟာ မမာမကျန်းဖြစ်နေရှာ တယ်။
 နောင်တတရားတွေပြုပြီး အရက်သေစာကိုလည်း လုံးဝမ
 သောက်တော့တဲ့အတွက် အရက်နာကျနေတာပေါ့။

အလုပ်လုပ်မယ့်သူမရှိတော့လို့ ဆေးကုဖို့ငွေလည်း
 မရှိဘူး။

“သမီးလေးရယ်၊ အဖေ့အမှားတွေပါ၊ အဖေ့ကို ခွင့်
 လွှတ်ပါ။ အဖေလူမဆန်ခဲ့လို့ ဘဝဒဏ်ကို အခု ခါးပီးပြီး ခံနေ

ရပါပြီ၊ စားဖို့လည်း ငွေမရှိ၊ ဆေးဖိုးဝါးလည်း မရှိနဲ့ အခုမှ ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့နေရပါပြီ သမီးရယ်”

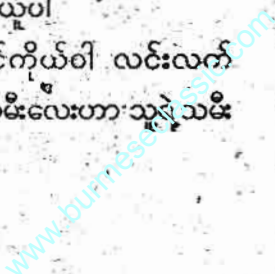
ဖခင်ဟာ အဲဒီလိုပြောပြီး ငိုကြွေးသတဲ့၊ မိခင်ဖခင်တို့ ရဲ့ ငိုကြွေးသံကို နတ်ပြည်မှာ နတ်သမီးဖြစ်နေတဲ့ သမီးဟာ ကြားသွားခဲ့ရတယ်။

“အလို... ငါ့မိ၊ ငါ့ဖတွေ၊ ဒုက္ခအတိ ရောက်နေကြ ပါလား၊ မဖြစ်ဘူး၊ မွေးကျေးဇူး ကျေးကျေးဇူး ဆပ်လို့မကုန် ခင်မှာ ငါသေခဲ့ရတဲ့အတွက် ငါတာဝန်တွေ အများကြီးကျန် ခဲ့သေးတယ်၊ ဘဝဟောင်းက ငါ့မိဘတွေ မျက်ရည်ပေါက် ကြီးငယ်ကျတာ ငါမကြည့်ရက်ဘူး၊ ထောက်ပံ့ကူညီမှ ဖြစ် တော့မယ်”

နတ်သမီးဟာ မိခင်ကို အိမ်မက်ပေးတယ်။

“အို... မိခင်၊ ခြံနောက်ဘက်က ရေတမာပင်ကြီး အောက်မှာ ဘိုးဘွားဘီဘင်လက်ထပ်ကတည်းက မြုပ်နံ့ထား တဲ့ ရွှေအိုးသုံးလုံး ရှိပါတယ်၊ ဖော်ပြီးယူပါ”

အိမ်မက်ထဲမှာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ လင်းလက် တောက်စံစွာနဲ့ မြင်တွေ့နေရတဲ့နတ်သမီးလေးဟာ သူ့ရဲ့ သမီး လေးပဲ ဆိုတာသိသွားတယ်။

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

အိပ်ယာကလည်း လန်ပြီး နိုးသွားတယ်။

“ဪ၊ ငါတို့ရဲ့ သမီးလေးဟာ နတ်ဝတ်တန်ဆာတွေ ဝတ်ပြီး၊ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါလည်း တစ်လက်လက်နဲ့၊ ဧကန္တ နတ်ပြည်ကို ရောက်နေပြီ ထင်ရဲ့”

အဲဒီလို တွေးပြီး ဝမ်းသာနေမိတယ်။

သူ့ယောက်ျားလူမမာကို အိမ်မက်အကြောင်း နိပြော ပြတယ်။

အိမ်မက်ထဲကအတိုင်း တုတ်မဟုတ် သိချင်တာနဲ့ သံ တူရွင်းကိုယူပြီး ခြံနောက်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

လူမမာယောက်ျားကလည်း အပင်ခြေမှာ အားစိုက် ပြီး တူးဆွတယ်။ ဇနီးကလည်း တူးဆွတယ်။

သိပ်မကြာပါဘူး၊ မြေကြီးထဲမှာ မြုပ်စားတဲ့ရွှေအိုး သုံးလုံးကို တွေ့ရှိသွားခဲ့ကြသတဲ့။ နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာ လို့မဆုံးတော့ဘူးပေါ့။

သူတို့ရဲ့ သမီးလေးဟာ ‘နတ်သမီးဘဝရောက်တာ တောင် မိဘအပေါ် ဆပ်မကုန်နိုင်တဲ့ ကျေးဇူးကို နတ်ပြည် ကနေ လှမ်းပြီးဆပ်ရှာတယ်။ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်ကြရတယ်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံဟာ ကျောင်း၊ ကန်တွေဆောက်၊

ဘုရားတည်စံတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ လုပ်ကြတာ ။
 အထူးသဖြင့် အကျွတ်တရားရသွားတဲ့ ယောက်ျား
 ဖြစ်သဟာ ရဟန်းဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံး တရားအားထုတ် သွား
 သတဲ့ကွယ်။ ။

မောင်ကြီးမုံ

မော်ကြေးမုံ

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက အင်မတန်နက်တဲ့ တောကြီးတစ်
တော ရှိတယ်။ အဲဒီတောကြီးထဲမှာ စိမ်းလဲကြည်လင်နေတဲ့
ရေကန်ကြီး တစ်ကန်ရှိသတဲ့။

အဲဒီရေကန်ကြီးထဲက ရေတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မ
ခန်းခြောက်ဘူး။ ကြာမျိုးငါးပါးနဲ့ ပြည့်စုံပြီး ကြာပန်းရနံ့တို့နဲ့
အမြဲတန်း မွှေးကြိုင်နေတာပဲတဲ့။

ဒါလောက် ထူးခြားတဲ့ ရေကန်ဟာ သာမန်ရေကန်
မဟုတ်ဘူး။ နတ်တွေ ဖန်ဆင်းထားတဲ့ ကန်မဲဖြစ်တယ်။

ကြီးကြာငှက်မလေး တစ်ကောင်ဟာ ဒီတောအုပ်နဲ့ အ

တော်လေး လှမ်းတဲ့ ရေကန်တစ်ကန်မှာ နေတယ်။ အပေါင်း အဖော်တွေထဲမှာ အဲဒီကြီးကြာငှက်လေးက အချောဆုံးပဲ တဲ့။

“ငါတော့ ဒီရေကန်ထဲမှာပဲ ကျက်စားပြီး နေရတာ ပြီးငွေ့လှပြီ။ သူများတွေ ပြောပြောနေကြတဲ့ ဟိုးတောအုပ် ထဲက ထူးဆန်းတဲ့ ရေကန်ကြီးဆီကို သွားချင်လိုက်တာ”

အပေါင်းအဖော်တွေကို ပြောပြတဲ့အခါမှာ . . .

“မသွားပါနဲ့ မယ်ကြီးကြာရယ်၊ ကိုယ်နဲ့မကျွမ်းတဲ့ အရပ်ဒေသကို နင်က ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ၊ ကိုယ့် နေရာ၊ ကိုယ့်ဒေသမှာ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ ငါတို့ကြီးကြာတွေ လည်း အဲဒီကန်ကို တစ်ကောင်မှ သွားရဲကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင့်အင်း . . . ငါကတော့ သွားပြီး လေ့လာချင် တယ်၊ နင်တို့မလိုက်ရင်နေကြ၊ ငါ့ဖာသာငါ တစ်ယောက် တည်း သွားမယ်”

ကြီးကြာမလေးဟာ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေ တားဆီးကြတဲ့အထဲက လက်မခံပဲ တောအုပ်ဆီကို ပျံသန်း သွားခဲ့တယ်။

တောအုပ်ကြီးရဲ့ အလယ်က ရေကန်ကြီးကို တွေ့တဲ့ အခါ သိပ်ပြီး သာယာလွန်းလို့ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပဲ ရေဆင်း ချိုးမိလိုက်သတဲ့၊ ရေချိုးမိလိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ကြီးကြာမ

www.burmeseclassic.com

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

လေးအသွင်က ပြောင်းသွားပြီး အင်မတန်လှပတဲ့ လူသား
မိန်းကလေးရဲ့အသွင်ကို ရောက်ရှိသွားခဲ့သတဲ့။

“ဟယ်၊ ငါ လူသားမိန်းကလေး ဖြစ်သွားပြီ”
မမှော်လင့်ပဲ အဝပြောင်းသွားခဲ့တဲ့အတွက် သိပ်ပြီး
ဝမ်းသာသွားခဲ့ရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ တောထဲက နတ်မိစ္ဆာတွေဟာ မယ်
ကြီးကြာလေးကို မြင်တွေ့သွားကြပြီး ဇနီးမယားအဖြစ်ယူဖို့
ဖမ်းဆီးကြတယ်။

မယ်ကြီးကြာလေးလည်း ထူးဆန်းတဲ့တောနတ်ကြီး
ထဲက ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ထွက်ပြေးရတော့တာပေါ့။
ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဝင်ပြီး ထိုးမိ
တယ်။

“မင်း၊ ဘယ်လို အရေးကိစ္စနဲ့ကြုံတွေ့ပြီး မောပန်းတ
ကြီး မနေမနား ပြေးလာခဲ့ရတာလည်း မိန်းမလှလေးရယ်”

“ဟို၊ ဟိုမှာ . . . ကျွန်မရဲ့နောက်က လိုက်လာကြပြီ”
အဲဒီလူဟာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး၊ တက္ကသိုလ်ပြည်က
ထူးဆန်းတဲ့ အတတ်ပညာတွေကို သင်လာခဲ့တဲ့ အနာယ
ကုမ္မာမင်းသားလေးပဲ ဖြစ်တယ်။

မယ်ကြီးကြာရဲ့နောက်က နတ်မိစ္ဆာတွေ လိုက်လာ

တာကို တွေ့လိုက်ရတော့ မြားတွေနဲ့ပစ်လွှတ်လိုက်တာ သူတို့အားလုံး ကျဆုံးကုန်ကြသတဲ့။

“ကဲ... ဘာမှ မပူနဲ့တော့ သူတို့အားလုံး သေကုန်ကြပြီ မင်းက ဘယ်လိုကြောင့် သည်နေရာကို ရောက်နေတာလဲ”

“အို၊ လေပြင်းမုန်တိုင်းမိပြီး လွင့်ပါလာခဲ့ရတာပါ။ မင်းသားလေးလည်း မယ်ကြီးကြာပြောတာကို ယုံကြည်သွားခဲ့တယ်။ မယ်ကြီးကြာလေးကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မြတ်နိုးတော်မူတာနဲ့ နန်းတော်ကိုခေါ်ဆောင် သွားခဲ့သတဲ့။

ရွှေနန်းတော်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ မယ်ကြီးကြာလေးကို လက်ထပ်အမိမြားလိုက်တယ်။

အင်မတန် လိမ္မာရေးခြား ရှိပြီးချောမောလှပတဲ့ မယ်ကြီးကြာလေးကို အားလုံးက ချစ်ခင်ကြသတဲ့။

ဒါပေမယ့် မယ်ကြီးကြာလေးကို မုန်းတီးနေတဲ့ သူတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်။ သူက ဘယ်သူလည်းဆိုတော့ နန်းတွင်း ပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့ သမီးပဲ။

သူနာမည်က ဥတ္တရာလို့ ခေါ်တယ်။ ဥတ္တရာဟာ သူ့ရဲ့ဖခင်လိုပဲ ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်ကို ကြည့်တတ်တယ်။ ကြီးကြာမယ်လေးကို မြင်ကတည်းက သူ့အယ်ကလာတယ်ဆို

www.burmeseclassic.com

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

တာ သိပြီးခဲ့ပြီ။

“နင်ဟာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပဲ၊ လူယောင်ဆောင်နေတာ၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားလေးရဲ့ အချစ်ကို နင်ညာယူခဲ့တယ်”

“အို. . . ဟုတ်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို မိုက်မိုက်ရွိုင်းရွိုင်း မငွပ်စွဲနဲ့ ဒါဟာ သက်သက်မဲ့ ဇော်ကားတာပဲ”

“အေး တစ်နေ့ကျရင် နင်ငါ့အကြောင်းကို သိရမှာပေါ့၊ နင့်ရဲ့ဇာတိရုပ်ကို ငါရအောင် ဖော်မယ်”

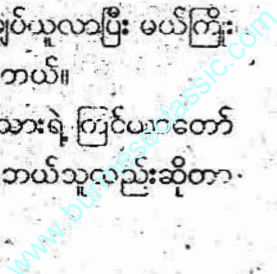
တစ်ကယ်တော့ ဥတ္တရာဟာ မင်းသားလေးကို တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နှစ်သက်သူ ဖြစ်တယ်။

မယ်ကြီးကြာအနေနဲ့ ဥတ္တရာကို ကြောက်ရွံ့မိတာတော့ အမှန်ပါပဲ၊ သူ့ဘဝအမှန်ကို ဘယ်လိုဖော်ထုတ်မလဲ၊ သူသိပ်ချစ်တဲ့ မောင်တော်ရဲ့ရှေ့မှာ ဘယ်လိုအရှက်ခွဲမလည်း ဆိုတာ အမြဲပူပန်နေရတယ်။

တစ်နေ့တော့ မယ်ကြီးကြာထင်တဲ့အတိုင်း၊ စိုးရိမ်မိတဲ့အတိုင်းပဲ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ဥတ္တရာဟာ မှော်ကြေးမုံတစ်ချပ်ယူလာပြီး မယ်ကြီးကြာမရှိခိုက်မှာ မင်းသားလေးကို မေးဘယ်။

“အသင်မင်းသား၊ အသင်မင်းသားရဲ့ ကြင်ယာတော်ဟာ လူစင်စစ်လို့ ထင်မိပါသလား၊ ဆူ ဘယ်သူလည်းဆိုတာ

သိချင်ရင် ဟောသည်မှော်ကြေးမုံရှေ့မှာ သူ့ကိုရပ်ခိုင်းလိုက်ပါ။ မှန်ထဲက သူ့ရဲ့အရိပ်ကို အသင်မင်းသားကြည့်ရင် အဖြေမှန် ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်”

“ဥတ္တရာ” သင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ သင်ပြော ဝာ ငါနားမလည်ဘူး”

“ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း သင်လုပ်ရင် ကောင်းကောင်း နားလည်ပါလိမ့်မယ်”

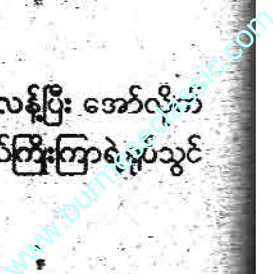
မင်းသားလည်း အာမှ့စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်သွားခဲ့ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မှော်ကြေးမုံကို စိတ်ဝင်စားမိတာနဲ့ မယ် ကြီးကြားနေတဲ့အဆောင်ထဲသို့ ယူလာမိခဲ့တယ်။ *

“န့မတော့ရေး ဟောသည်မှန်ကြီးကို မောင်တော် ငါ့ဆောင်ရလာခဲ့တယ်၊ လာကြည့်စမ်းပါဦး”

မင်းသားလေးက ခေါ်လိုက်တဲ့အခါ မယ်ကြီးကြား လေးဟာ ပရိယာယ်ကို မသိရှာပဲ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ တာပေါ့။ မှော်ကြေးမုံရှေ့ကို ရောက်တဲ့အခါ သူ့ရုပ်သွင်ကို ကြည့်မိလိုက်တယ်။

“အလိုလေး လေး”

မင်းသားလေးဟာ ရုတ်တရက်လန့်ပြီး အော်လိုက် မိတယ်။ ကြေးမုံပေါ်မှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ မယ်ကြီးကြားရဲ့ရုပ်သွင်

ဟာ ကြီးကြာငှက်ရဲ့ အသွင်ဖြစ်နေတယ်။

မယ်ကြီးကြာလည်း သိပ်ပြီး အံ့ဩထိတ်လန့်သွားခဲ့တာပေါ့။ မှော်ကြေးမုံဟာ အမှန်ကို ဖော်ပြတယ်။

သူ့ကို လှည့်စားလို့ မရဘူး။ မယ်ကြီးကြာဟာ တကယ့် ကြီးကြာငှက်မလေး ဖြစ်နေပြီ။

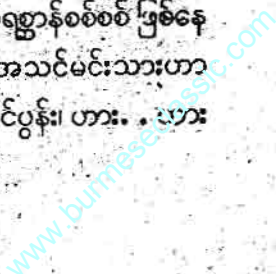
“အို”

ယူကြီးမရဖြစ်တဲ့စိတ်၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိတဲ့စိတ်၊ ရှက်ရွံ့မိတဲ့စိတ်တွေ အားလုံးတစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့စားမိပြီး မင်းသားလေးရဲ့ အပါးက ပြေးထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

မင်းသားလေးလည်း မွန်ထူနေတဲ့အတွက် မယ်ကြီးကြာထွက်ပြေးသွားတာ မသိလိုက်ဘူး။ အမှတ်မထားမိလိုက်ဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ ဥတ္တရာဟာ အခန်းရှေ့မှာ ရောက်လာခဲ့ပြီး

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ၊ အရှင်မင်းသားရဲ့ ကြင်ဃာတော်ဟာ လူမဟုတ်ဘူး။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်စစ်စစ် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အခုသိပြီ မဟုတ်လား။ အသင်မင်းသားဟာ တိရစ္ဆာန်ကို ယူထားတာ၊ တိရစ္ဆာန်မရဲ့ခင်ပွန်း၊ ဟား. . . သား . . . ဟား”

အဲဒီလို လျှောင်ချောင်းပြီး ပြောလိုက်တဲ့ ဥက္ကဋ္ဌရာကို မင်းသားဟာ ဒေါသနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ စိတ်ကိုလည်း မထိန်း နိုင်တော့ပဲ ဓားနဲ့ဝိုင်းချလိုက်တယ်။

နောက်တော့ မယ်ကြီးကြာကို သတိရသွားတာနဲ့ . .

“မယ်ကြီးကြာ၊ မယ်ကြီးကြာ”

ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် မယ်ကြီးကြာလေးဟာ အနီးက နားမှာ မရှိတော့ဘူး။ သူထွက်ပြေးသွားတဲ့ဆီကို နန်းတွင်းသားတွေက ပြောပြကြတယ်။

မင်းသားလေးလည်း ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ပဲ တောက်လျှောက်လိုက်သွား တော့တာပေါ့။

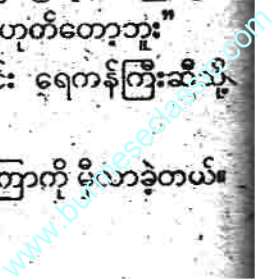
အဲဒီအချိန်မှာ မယ်ကြီးကြာလေးဟာ ထူးဆန်းတဲ့ တောအုပ်ကြီးထဲကို ပြေးဝင်လာခဲ့တယ်။

သူ့ အင်မတန်ချစ်တဲ့ မင်းသားလေးရဲ့ မျက်နှာကို မကြည့်ရဲတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ဘဝအမှန်ကို သိသွားခဲ့ပြီမို့ . .

“မောင်တော် ငါ့ကိုသိပ်ပြီး ရွံသွားပြီ၊ မုန်းလည်း မုန်းသွားပြီ၊ သူ့ငါ့ကိုချစ်မြတ်နိုးတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ရင်ထဲက တဖွဖွမြည်တမ်းရင်း ရေကန်ကြီးဆီသို့ ရောက်လာပါလေရော။

မင်းသားလေးလည်း မယ်ကြီးကြာကို မှီလာခဲ့တယ်။

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

“မယ်ကြီးကြာ၊ မယ်ကြီးကြာ၊ နှမတော် ခဏနေပါဦး”

မယ်ကြီးကြာကို တားဆီးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် မယ်ကြီးကြာလေးဟာ မင်းသားလေးကို သိပ်ကြောက်နေပြီ မို့ ရေထဲကို ခုန်ဆင်းလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် . . .

ကြီးကြာငှက်မလေးအသွင်ကို ပြန်ပြီး ပြောင်းသွား ပါတော့တယ်။

နောက်တော့ မင်းသားလေးရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာပဲ ပျံ သန်းပြီး ထွက်ခွာသွားလေသတဲ့။

မင်းသားလေးဟာ တကြော်ကြော်နဲ့ခေါ်ပြီး အပြေး လိုက်သွားပေမယ့် မရှိတော့ပါဘူး။

ကြီးကြာမလေးဟာ သူ့ရဲ့မျက်စိအောက်မှာပဲ တ ဖြည်းဖြည်း ဝေးသထက်ဝေးသွားပြီး သေးငယ်တဲ့အစက်အ ပြောက်လေးအထိ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံး လုံးလုံးမမြင်ရအောင် ပျောက်ကွယ်သွား ခဲ့လေသတဲ့ကွယ်။

ကြေကွဲ၊ တသစိတ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့သူကတော့ မင်းသား လေးပဲပေါ့။

www.burmeseclassic.com

အလှိုက်သိတဲ့တောခွေး

အလိုက်သိတဲ့ တောခွေး

တစ်ခါတုန်းက တောခွေးကိုးကောင်ဟာ အမဲလိုက် ထွက်လာခဲ့ကြသတဲ့။

လမ်းမှာ တောသုံးစောင်ကို အစိုးရတဲ့ခြင်္သေ့ကြီး တစ်ကောင်နဲ့ မမျှော်လင့်ပဲ တွေ့ဆုံမိပါလေရော။

တောခွေးတွေဟာ သိပ်ပြီးတော့ ထိတ်လန့်သွားခဲ့ကြ တာပေါ့။

“မင်းတို့ ငါ့ကိုမလန့်ကြပါနဲ့၊ အခု ဘယ်ကိုသွားကြ မလို့လဲ”

ခြင်္သေ့ကြီးက မေးတဲ့အခါ . . .

“အမဲလိုက် သွားကြမလို့ပါ ခင်ဗျာ”

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

တော့ခွေးလည်း တစ်ပြိုင်တည်း ဖြေကြတယ်။

“အေး... ငါလည်း အမဲလိုက်ထွက်လာခဲ့တာပဲ၊
မင်းတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်”

သည်လိုနဲ့ ခြင်္သေ့ဟာဟာ တောခွေးကိုးကောင်နဲ့အ
တူ အမဲလိုက်ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

တစ်နေ့ကုန် အမဲလိုက်ကြတဲ့အခါ သမင်ဆယ်
ကောင် ရတယ်၊ ဘယ်လိုခွဲယူရင် ကောင်းမလဲ၊ အဆုံးအဖြတ်
ပေးမယ့် သူတစ်ယောက်တော့ လိုနေပြီ”

အဲသလို ပြောလိုက်တော့ အကောင်လုပ်ချင်တဲ့
တော့ခွေးတစ်ကောင်ဟာ...

“ဒီလိုလုပ်ရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုလည်း ပြော”

“ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ဆယ်ကောင် မဟုတ်လား၊
သမင်ကလည်း ဆယ်ကောင်ဆိုတော့ တစ်ကောင်စီ ဝေယူ
ကြမယ်လေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး ကွ”

ခြင်္သေ့ကြီးဟာ အဲဒီတော့ခွေးရဲ့မျက်နှာကို လက်ဝါး
ကြီးနဲ့ ပိတ်ရိုက်ပစ်လိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

ဖျန်း”

ကံဆိုးတဲ့ တောခွေးရဲ့မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး မီးဝင်းဝင်း တောက်သွားခဲ့ရတယ်။ ပိုပြီး ကံဆိုးချင်တော့ သူ့ရဲ့မျက်လုံး နှစ်ခုစလုံး ထွက်သွားခဲ့လို့ပေါ့။

အဲသည့်တောခွေးလည်း အမြီးကုပ်သွားပြီး ချောင်ထဲ မှာ ဆွားကုပ်နေတယ်။

ခြင်္သေ့ရဲ့ဒေါသကို သိသွားခဲ့ကြတဲ့ ဇာန်တောခွေး ဧဝေလည်း ဘာမှဆက်ပြီး မပြောခဲ့တော့ဘူးပေါ့။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေကြတာ လဲ၊ ဒီအမဲကောင်တွေကို အညီအမျှဖြစ်အောင် ခွဲကြလေကွာ၊ မင်းတို့က တစ်ယောက်ယောက်က မခွဲရင် မင်းတို့အားလုံး ကို ကိုက်သတ်ပစ်မယ်”

အဲဒီလို ခြိမ်းခြောက်ပြီး ပြောတဲ့အခါ တောခွေးတွေ လည်း သေဘေးကို ကြောက်ရွံ့သွားခဲ့ကြတယ်။ အမဲကောင် ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အညီအမျှခွဲဝေယူကြမလဲ၊ ခွဲဝေလို့ မ တတ်ခဲ့ရင် ထိုတောခွေးလို မရှုမလှခံသွားရမှာ သေချာတယ်။

တစ်ကောင်လော တောခွေးရဲ့ခေါင်းထဲကို အကြံ ထစ်ခဲ့တယ်။

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

အဲဒီအကြံဟာ အင်မတန်မှ သင့်လျော်တဲ့အကြံပဲဆိုတာ ချက်ချင်းသိလိုက်တယ်။ ခြင်္သေ့ကြီး လက်ခံမယ်ဆိုရင် သူတို့အားလုံး သေဘေးက လွတ်မြောက်ကြမှာပဲ။

“ကျွန်တော်ခွဲဝေပေးပါမယ် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ တောခွေးတွေက အားလုံးကိုးကောင်ပါ။ ခြင်္သေ့မင်းဆိုတာ တောသုံးတောင်ကို အစိုးရတဲ့ ရာဇာသခင်ပါ။ တိရစ္ဆာန်အပေါင်းတို့ရဲ့ ဘုရင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ အမဲလိုက်လို့ ရခဲ့တဲ့သမင်က ဆယ်ကောင်ဖြစ်ပါတယ်။ ခြင်္သေ့မင်းကို ကိုးကောင်ပေးလိုက်ပြီး ခြင်္သေ့မင်းနဲ့ပါထည့်ပြီး ပေါင်းလိုက်တဲ့အခါ ဆယ်ကောင်ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

ကျန်တဲ့သမင်တစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ တောခွေးကိုးကောင်အတွက် ပေးလိုက်ရင်လည်း ဆယ်ကောင်ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဆယ်ကောင်၊ ဆယ်ကောင်စီဆိုတော့ အညီအမျှ ဖြစ်သွားပြီပေါ့ ခင်ဗျာ”

သည်တော့မှ ခြင်္သေ့ကြီးဟာ သဘောကျသွားခဲ့ရပြီး

“မင်းဟာ အင်မတန်ပညာရှိတဲ့ တောခွေးပဲ။ ဟုတ်လိုက်လေ၊ ဒါနဲ့ နေရမ်းပါဦးကွ၊ သည်လိုစိတ်လူးမျိုး မင်းဘယ်

လိုရဲ့ခဲသလဲ”

တောခွေးက ဘယ်လိုပြန်ဖြေသလည်း ဆိုရင် . . .

“ဒီလိုပါ ခြင်္သေ့မင်း၊ အဲဒီအကြံအစည်ကို စောစော ခြင်္သေ့မင်း ကျွန်တော့်ရဲ့ နော်တော် တောခွေးကို ရိုက်လိုက် တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ဒီလိုအကြံအစည်မျိုး ချက်ချင်း ရသွားခဲ့တာပါပဲ ခင်ဗျာ”

နေရာချင်းတော့မလဲဘူး

နီ-နီ-နီ-နီ

နေရာချင်းတော့ မလဲပါဘူး

တစ်ခါတုန်းက အင်မတန်မှ ချမ်းသာတဲ့သူဌေးကြီး
ဦးဘောဂ်ဆိုတဲ့လူ တစ်ယောက်ရှိတယ်။

သူဌေးကြီးမှာ အခြွအရဲတွေ၊ အစေခံတွေ တော်
တော်များသတဲ့၊ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံနေတဲ့အတွက်
မတောင့်မတ၊ မကြောင့်မကျ အခြေကျနေတဲ့သူပဲ ဖြစ်တယ်။

တစ်နေ့တော့ သူဌေးကြီးဟာ ဘယ်သူမှမသိအောင်
အိမ်က တိတ်တူဆိတ် ထွက်လာခဲ့တယ်။

လယ်ကွင်းတစ်ခုကို ရောက်လာတဲ့အခါ ဘလင်ထဲ

www.burmeseclassic.com

မှာ ပလွေမှုတ်ပြီး သီချင်းတကြော်ကြော်ဆိုနေတဲ့ လူတစ်
ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူ့ကိုကြည့်ရတာ လောတကြီးကို ကျေနပ်နေပြီး
အင်မတန်မှ စိတ်ချမ်းသာနေတဲ့ ပုံပါပဲ။

ပိုပြီးအံ့အားသင့်စရာကောင်းတာက အဲ့သည့်တော
သားဟာ သူ့ဌေးကြီးဦးဘောဂနဲ့ တစ်ထေရာတည်း တူညီနေ
လို့ပါပဲ။

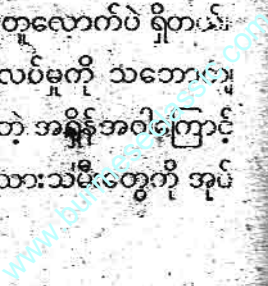
သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ့်မျက်နှာကို မှန်
ထဲပြန်ပြီး မြင်နေရသလိုပေါ့။

“မင်းဟာ ငါနဲ့တော်တော်ကို တူတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ညီအစ်ကိုဆိုရင် ယုံလောက်တယ်ဗျ”

အဲ့သည့်လူရဲ့နာမည် သီလ လို့ခေါ်တယ်။ ဦးဘောဂ
က သူ့ဌေးကြီးမို့ ဦးတစ်ခေါ်ပေမယ့် အသက်ကဘာမှ
ကြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သီလနဲ့ ရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိတယ်။

ဦးဘောဂဟာ သီလရဲ့လွတ်လပ်မှုကို သဘောကျ
သွားတယ်။ သူ့မှာတော့ သူ့ဌေးကြီးဆိုတဲ့ အခွန်အဝါကြောင့်
အိမ်မှာ မှင်နဲ့မောင်းနဲ့ နေနေရတယ်။ သားသမီးတွေကို အုပ်

ထိန်းရတဲ့ တာဝန်၊ အစေခံတွေကို ဆုံးမရတဲ့တာဝန်၊ အလုပ်
အတွက် စီမံကွပ်ကဲရတဲ့ တိစ္ဆာတွေက ကြီးမားနေတယ်။

သူ့စိတ်တို့ အဲသည့်အရာတွေအားလုံးက ချုပ်နှောင်
ထားသလို ဖြစ်နေတာပေါ့။

“မင်း ရဲ့ဘဝကတော့ အင်မတန်မှ လွတ်လပ်တာပဲ၊
အလုပ်လေးလုပ်လိုက်၊ အားရင် ပလွေလေးမှုတ်လိုက်၊ သီချင်း
ဆိုလိုက်နဲ့ စိုက်ကူးရရင် ကမ်းစပ်ထွက်ပြီး ငါးမျှားလိုမျှား၊ အိပ်
ချင်တဲ့အချိန်အိပ်၊ ကောင်းကွာ၊ ငါဟာ တစ်ခြားသူမဟုတ်
ဘူး၊ သူဌေးကြီး ဦးဘောဂလေ၊ သူလိုကိုယ်လို ရုပ်ဖျတ်ပြီး
ထွက်လာခဲ့တာ၊ လောကကြီးဟာ အင်မတန်မှ သာယာတာ
ပဲ၊ ငါတော့ အိမ်ကိုတောင် မပြန်ချင်တော့ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ
မင်းနဲ့ငါ နေရာချင်း ခုနကလဲကြရအောင်၊ မင်းနဲ့ရာလေးမှာ
ငါ့ကို သုံးရက်နေခွင့်ပြုပါကွာ”

“ဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သူဌေးမင်း၊ သူဌေးမင်းက ရယ်
စရာတွေ၊ လာပြောနေပြန်ပြီ”

“ရယ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ မင်း
လည်း သူဌေးစည်းစိမ် ခံစားဖူးအောင်နေကြည့်၊ ငါလည်း
လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့အရသာကို ခံစားချင်လွန်းလို့ တောင်းပန်ပြီး

ပြောနေတာပါကွာ”

သည်တော့မှ သီလဟာ ဦးဘောဂက တကယ်ပြော
နေမှန်း သိသွားခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော် သူဌေးစည်းစိမ်ကို မမက်ပါဘူး၊ သူဌေး
ကြီးကိုတော့ သနားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဆင်း
ရဲသားဆိုတော့ သူဌေးလို့ ဘယ်နေတတ်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ သူ
ဌေးကြီးရဲ့ဇနီးက ကျွန်တော့်ကို သူဌေးကြီးလို့ ထင်သွားခဲ့ရင်”

“ဒါတွေ မပူပါနဲ့လေ၊ ငါကြည့်စိစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ မင်း
သာ လက်ခံရင် သုံးရက်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ လူချင်းပြန်လဲပြီး အသ
ပြာကစ်ထောင် ပေးမယ်ကွာ”

လွယ်တဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပေမယ့် လူနှစ်ယောက်
ဟာ ဘဝပြောင်းပြီး သူဌေးက ဆင်းရဲသား၊ ဆင်းရဲသားက
သူဌေးအဖြစ် ပြောင်းလဲပြီး ခံစားကြမှာ ဖြစ်တယ်။

ဦးဘောဂဟာ သီလကိုသူဌေးပုံပေါက်အောင် ဘယ်
လိုဟန်မျိုးနဲ့ နေရမယ်၊ ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုး သုံးနှုန်းရမယ်၊
အလုပ်အကိုင်အတွက် နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်ပုံတွေ . . .

ဇနီး၊ သားသမီးတွေရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍန်တွေကို ညွှန်ကြား
ပြသပေးတယ်။ သင်ကြားပေးတယ်။

မော်ကြေးမုံနှင့် အခြားမုံပြင်များ

အသိဉာဏ်သိပ်မဝေးတဲ့ သီလဟာ မကြာခင်မှာပဲ သဘောပေါက် နားလည်သွားတော့တယ်။

ညနေမိုးချုပ်ကာနီးမှ မောင်သီလလည်း သူဌေးကြီး ဦးဘောဂအယောင်ဆောင်ပြီး သူဌေးကြီးရဲ့ အိမ်ကိုထွက်သွား တယ်။

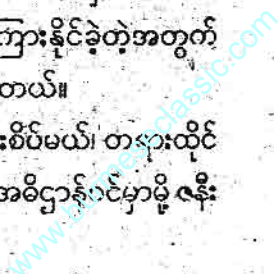
သူဌေးကြီးကတော့ လယ်တောထဲမှာ နေခဲ့တယ်။

ဦးဘောဂ ရုပ်ဖျက်ပြီး ထွက်သွားတာကို သူ့ရဲ့ ဇနီးတစ် ယောက်ပဲ သိတယ်။ အိမ်ကိုပြန်လာတော့ ဦးဘောဂနဲ့ ရုပ် ချင်းတစ်ထေရာတည်း တူနေတဲ့ ဦးသီလကို ဦးဘောဂလို့ပဲ ထင်မှတ်မိတာပေါ့။

သီလလည်း အိမ်သားတွေအားလုံးက သူ့ကို သင်္ကာ မကင်း မဖြစ်ကြတော့ စိတ်သက်သာရာရတယ်။

ဦးဘောဂ သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ဂရုစိုက်ပြီး နေ ထိုင်တယ်။ ပြောဆိုဆက်ဆံတယ်။ လယ်တောမှာ တစ်ထပ် တည်းတူအောင် အစစအရာရာ သင်ကြားနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် အစစအရာရာ အားလုံးအဆင်ပြေနေတယ်။

ဦးဘောဂရဲ့ ဇနီးကိုလည်း ပုတီးစိပ်မယ်၊ တနားထိုင် မယ်ဆိုပြီး ကြံပြောထားတယ်။ သုံးရက်အခါဌာနဝင်မှာမို့ ဇနီး

နဲ့ အတူတူမအိပ်ရဘူးဆိုပြီး သိစေတယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တစ်နေ့ ရောက်လာတဲ့ ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ်ကိစ္စ၊ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အခက်အခဲတွေကို ဦးဘောင် သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း ဖြေရှင်းပေးနေရတဲ့ ကိစ္စတွေ။

ကြွေးမြီကိစ္စပြေလည်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနေရတာတွေက ခေါင်းရှုပ်စရာကြီးပါ။

ဒီကြားထဲ သားသမီးတွေက ဟိုတစ်မျိုး၊ ဒီထစ်မျိုးနဲ့ ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ မချေမငံစကားတွေကို မကြာခဏ ကြားနေရတယ်။

သီလစိတ်ညစ်လာပြီး ဒီအိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူး၊ သူ့လယ်တော့ တွင်းပြင်ဆီကို မြန်မြန်ပြေးချင်လှပြီ။ လွတ်လပ်သန့်ရှင်းတဲ့ လေတိုရှူရင်း ပလွေသံလေးတကြူကြူနဲ့နေ နေရတဲ့ အခြေအနေကို ပြန်လည်တောင့်တလာမိခဲ့တယ်။

ဒီမှာ သူ့ဌေးလိုနေရပြီး အစားကောင်း အသောက်ကောင်းတွေ စားနေရတာကို ခံတွင်းမတွေ့တော့ဘူး။

လယ်တောထဲ အိုးကပ်ချက်စားတဲ့ ငါးလေးတွေကို အေးစက်စက် ထမင်းကြမ်းခဲနယ်ဖတ်ပြီး စားရတဲ့အရသာကို

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

ပြန်ပြီး တောဝဲတလားခိုတယ်။

ကမ်းစပ်မှာ ကိုယ်တိုင်ငါးထိုင်များပြီး ငါးမီးဖုတ်လေးနဲ့
ငမိရည် တို့စားရာ၊ ထမင်းပိုင်းလေးကို မှန်းဆမိရင်း ကိုယ့်လယ်
ဘားကို ပိုပြီးတောင် လွှမ်းဆွတ်သွားမိတယ်။

လူဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်း
ကောင်း တစ်နေ့ကျ သူ ဦးဘောဂ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသွား
ခဲ့ကြရင် အခက်တွေ့မှာလည်း စိုးရိမ်မိတယ်။

သို့ရက်လည်း ပြည့်ရော၊ သီလဟာ သူ့ဟာတောဆီ
ပြန်ပြေးပါလေရော။

အဲဒီအချိန်မှာ ဦးဘောဂဟာ သာသာအေးချမ်းတဲ့
သာတော်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုအကျိုး အာနိသင်ကို ခံစားနေစဉ်ပဲ
ခွစ်တယ်။

“သုဋ္ဌေးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ နေရာချင်းပြန်ပြီး လဲကြ
မိဖို့ သုဋ္ဌေးကြီးပြောတဲ့ သုံးရက်လည်း ပြည့်သွားပါပြီ ခင်ဗျာ”

“အင်း.. မင်းရဲ့နေရာလေးဟာ ငါ့အတွက် အပ်ပ
ဘန်မှ အဆင်ပြေစေတာပဲကွ၊ ငါတော့ ကြပ်တည်းပြီး အသက်
ဆွန်းနေအောင် ခံစားနေရမယ့် ငါ့နေရာလေးကိုတောင် မပြန်
ခွင့်တော့ပါဘူးကွာ၊ အပြီးအပိုင်ပဲ လဲလိုက်ခွင့်တော့ဘယ်”

“မ... မလုပ်ပါနဲ့၊ သူ့ဌေးမင်းရယ်၊ ကျွန်တော့်နေရာလေးမှာပဲ ပြန်နေပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ယာတော ကွင်းပြင်ကို ဘယ်လိုမှ မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ပါ။ သူ့ဌေးအဖြစ်ကိုလည်း ကျွန်တော် မလိုလားပါဘူး။”

ပျာပျာသလဲနဲ့ တောင်းပန်နေမိတဲ့ သီလကို သူ့ဌေးကြီး ဦးဘောဂက ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်လိုက်မိတယ်။

နောက်တော့ အသပြာတစ်သောင်း ပေးပြီတော့ ဦးဘောဂလည်း ပြန်သွားခဲ့တယ်။

သီလအနေနဲ့ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို မဆုံးရှုံးခဲ့တဲ့အတွက် ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ သိပ်ကိုပျော်ရွှင်သွားမိခဲ့တယ်။

လယ်တောကွင်းပြင်ထဲကို ဖြတ်ပြီး တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေကို အားပါးတရ ရှုရှိုက်မိလိုက်တော့သတဲ့ကွယ်။

အပြောမတတ်တော့

အပြောမတုတ်တော့

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဗြဟ္မဒတ်
မင်းကြီး မင်းပြုတယ်။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးမှာ အိမ်ရှေ့စံ သားတော်လေးတစ်
ပါး ရှိတယ်။

ဗာရာဏသီပြည်ရဲ့ အစွန်အဖျားမှာ သူပုန်သူကန်
တွေ တုန်လှုပ်ထကြွနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းရတဲ့အတွက် . . .

“သားက ဦးစီးပြီးသွားရောက် နှိမ်နင်းတိုက်ခိုက်စေ”

ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးက အမိန့်တော်ချမှတ်လိုက်သူ
အတွက် သားတော်ဟာ ဗိုလ်ပါဆင်မြင်း အလုံးအရင်းနဲ့ ထွက်
ပြီး တိုက်ခိုက်နဲ့ ထွက်ပြီး တိုက်ခိုက်တယ်။

တိုင်းစွန့်ပြည်နားက သူပုန်သူကန်တွေဟာ အိမ်ရှေ့
စံမင်းသားလေးရဲ့တပ်ကို အံ့မတုနိုင်ပဲ ထွက်ပြေးကြရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျေးတောသားတစ်ယောက်ဟာ
အိမ်ရှေ့မင်းရဲ့တပ်ကြီးကို မြင်မိတာနဲ့ ကြောက်လန့်ပြီး
ထွက်ပြေး ပါလေရော။

ကျေးတောသားလေးဟာ မြို့ကိုမင်္ဂလာနန်းမှာ အရိုး
ခံလေး ဖြစ်တယ်။

မင်းသားလေးက ကျေးတောသားလေး ထွက်ပြေး
တာ ကိုမြင်လိုက်တဲ့အခါ ချက်ချင်းပဲ မင်းချင်းတစ်ယောက်
ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။

ကျေးတောသားလေးလည်း ကြောက်ရွံ့နဲ့ပါလာခဲ့
တာပေါ့။ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားလေးရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ခစားမိ
တယ်။

“အသင် ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးရတာလဲ”

“ဆင်မြင်း အလုံးအရင်းနဲ့ တပ်မဟာကြီးကို မြင်မိ၍
ကြောက်ရွံ့ပြီး ထွက်ပြေးရခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

“သင် မင်းနေပြည်တော်ကို ရောက်ဖူးသလား”

“တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါ”

“ဒါဆိုရင် သင့်ကိုနေပြည်တော်သို့ ခေါ်သွားမည် မင်း မှုထမ်းရန် လိုက်ခဲ့ပေတော့”

“အရှင်မင်းသား၊ ကျွန်တော်မျိုးဟာ သာမန်ကျေး တောသားလေး မျှသာဖြစ်ပါတယ်၊ မင်းစိုးရာဇာတို့၏အနီးမှာ မနေဖူးပါ။ ထီးသုံးနန်းသုံး စကားမျိုးလည်း နားမလည်ပါ။ အများ အယွင်းဖြစ်မည်ကို စိုးထိတ်မိ၍ မလိုက်လိုပါ”

“ကျေးတောသားလေး၊ အဖို့အတွက် ဘာမှမစိုးရိမ် ပါနဲ့၊ နန်းတော်မှာ မျှူးကြီး၊ မတ်ကြီး၊ ဝန်ကြီးများအစ စစ်ကဲ၊ စစ်သူကြီးများ၊ နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားများစွာတို့ ရှိကြ တယ်။ သူတို့ပြောပြ ဆိုပြတာကို မသေသေချာချာမှတ်၊ အတု ခိုးပြီး ပြောလျှင် အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးတောသားလေးလည်း မငြင်းသာတော့ပဲ နေ ပြည်တော်ကို လိုက်သွားခဲ့ရတယ်။ နေပြည်တော်ကို ရောက် တော့ ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးဆီမှာ အပ်နှံပြီး အခစားဝင်စေ ခဲ့တယ်။

တစ်နေ့မှာ . . .

တောရွာတစ်ရွာက တံငါသည်တစ်ဦးဟာ အင်မတန် ကြီးစားတဲ့ လိပ်ကြီးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိပြီး ဘုရင့်ယံဆက်သ

လာတယ်။ ဘုရင်က ကျေးတောသားလေးကို ခေါ်ပြီး . . .

“ဒီ . . . မဟာ ရွှေလိပ်တော်ကြီးဟာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ ပါကလား၊ တောထဲကရလာခဲ့တဲ့ လိပ်ကို မဟာရွှေလိပ်တော် ကြီးလို့ ခေါ်ပေသကိုး”

သူ သေသေချာချာ မှတ်သားထားလိုက်သတဲ့။
တစ်ခါ . . .

ညီလာခံ ကျင်းပတဲ့ နံနက်ခင်းမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်က အမိန့်ရှိတော့မှု ပြန်တယ်။

“ယနေ့သည် ဥပုသ်နေ့ဖြစ်တဲ့အတွက် ဥပုသ်ဆောင် ကို ရွှေစကြာ ဖြန့်တော်မူမယ်”

ကျေးတောသားလေးလည်း စကားအဆန်းတစ်ခု ကြားလိုက်ရ ပြန်တယ်။ ရွှေစကြာဖြန့်တော်မူမယ်ဆိုတာ ဘာ အဓိပ္ပာယ်လည်းလို့ လေ့လာကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဪ၊ ရွှေစကြာဖြန့်တယ်ဆိုတာ သွားတာကို ပြော တာကိုး . . .”

ပွဲတော်တည်ချိန် (ထမင်းစားချိန်) ရောက်တဲ့အခါ . .

“မင်းကြီးများ၊ ပွဲတော်တည်ဖို့ အချိန်နီးနေပြီ မွန်းတည့်

ပြီလား”

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

မူးကြီးမတ်ကြီးများက အပြင်ကိုထွက်ကြည့်ကြ
တယ်။

နေခေါင်းပေါ် ရောက်မရောက် ထွက်ကြည့်ကြခြင်းပဲ
ဖြစ်တယ်။

“ခွန်းဆိုတာ နေကို ခေါ်တာကိုး”

ပွဲတော်တည်တဲ့အခါ ဘုရင်မင်းမြတ်က. . . .

“မင်းကြီးများ၊ ပံသကူ ပါရဲ့လား”

လို့ မေးတဲ့အခါ ကြက်သားဟင်း ယူလာတာ တွေ
ရတော့. . .

“နန်းတော်မှာ ထီးသုံးနန်းသုံးစကားအရ ကြက်ကို
တောင် ပံသကူလို့ ယှဉ်ယှဉ်ကျေးကျေး ခေါ်လိုက်တာပဲ”

ထီးသုံးနန်းသုံး စကားမှန်သမျှ အားလုံးကိုလိုက်ပြီး
တော့ မှတ်တယ်။

ဘုရင်ကြီး ဥပုသ်ဆောင်က အထွက်မှာ. . .

“ဟဲ့၊ ကျေးတောသားလေး၊ ဟိုတစ်နေ့က ဆက်သ
လာတဲ့ မဟာရွှေလိပ်တော်ကြီး အယ်မှာလဲ”

လို့ မေးတဲ့အခါ ကျေးတောသားလေးက သူ့အားတဲ့
နေရာမှာ သွားပြီတော့ ကြည့်တယ်။ လိပ်ကြီးကို မတွေ့ရ

တော့ဘူး။

ဘုရင်ကြီးကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဘယ်လိုလျှောက်တင်
လိုက်သလည်း ဆိုရင် . . .

“အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မိုး သေသေချာချာ ထိန်း
ဆည်းထားတဲ့ မဟာရွှေဖိတ်ကြီးကို လွန်စွာကြိုးစားပေမယ့် အ
ဝတ်ကြီးနှင့် ဖူးအုပ်ထားပါသည်။ ပုံသကဲ့ တွန်အပြို စွန်းသည်
မထွက်ခင် မည်သည့်အရပ်ကို ရွှေစကြာဖြန်တော်မူသွား
ကြောင်း မသိတော်မူပါချီ အသနားခံအပ်ပါသည်ဘုရား။”

အဲဒီလို လျှောက်တင်တဲ့အခါ ကြားလိုက်ရတဲ့ ဘုရင်
ကစပြီး ငါ့လေးဘုရားမှ မပြုနိုင် မရယ်နိုင်ပဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရဆဲတဲ့။

“ပထမအကြိမ် အဲဒီအခါက ကျုပ်တို့အဖေတို့ပြီး မိတော်ထံနေ
ရာမှာ ဤသို့မိမိရိုက်တဲ့အတွက် နန်းလုံးလုံးသော အရိုသတ်ကြီး
အတွက် နားထောင်ရတာ အဆင်မပြေ ဖြစ်သွားခဲ့ရတာပေါ့
ကွယ်။ . . .”

အပိုးတန်ဆုံးသောအရာ

ပန်းသို့စိုးအောင်

အဖိုးတန်ဆုံးသော အရာ

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက မြို့တစ်မြို့မှာ အင်မတန်မှ ချမ်းသာတဲ့သူဌေးကြီး ဦးစိတ္တဆိုတာ ရှိသတဲ့။

သူ့ဟာ ဒီလောက်ချမ်းသာတာတောင် လောကမှာ အဖိုးတန်ဆုံးသောအရာဟာ ဘာမှန်းမသိဘူးတဲ့။

သူ့ရဲ့ရွှေ၊ ငွေ၊ ပစ္စည်းတွေထက် ပိုပြီးအဖိုးတန်တဲ့ ရတနာတွေ ရှိလိမ့်ဦးမယ်လို့ ထင်နေမိတယ်။

သူ့ဌေးကြီး ဦးစိတ္တမှာ ကုန်တစ်သင်္ဘောကြီး သစ်စင်း ရှိတယ်။ သင်္ဘောကို ပဲ့ကိုင်တဲ့သူကတော့ မောင်ညာဏဆိုတဲ့

လူငယ်လေး တစ်ယောက်ပေါ့။

“ဟေ့ ညာဏ၊ မင်းဟာ အစဉ်းစားညာဏ်ရှိတယ်၊ ဘာ မဆို လေးလေးနက်နက် ထားတတ်တယ်၊ မင်း ဒီတစ်ခေါက် သဘောနဲ့ ခရီးထွက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရင် အဖိုးတန်ဆုံးသော အရာကို သဘောနဲ့ တင်လာခဲ့ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ သူဌေးမင်း”

မောင်ညာဏဟာ ကုန်တွေကို သဘောနဲ့တင်ပြီး ခရီး ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ရက်အတန်ကြာတော့ သဘောနဲ့ဟာ မြို့ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။

သဘောပေါ်မှာ အဖိုးအတန်ဆုံးသော အရာကို တင်ဆောင်လာခဲ့တာပေါ့။

မောင်ညာဏဟာ သူဌေးကြီးဆီကို သွားပြီး . . .

“လောကမှာ အဖိုးတန်ဆုံးသော အရာကို ကျွန်တော် ယူဆောင် လာခဲ့ပါပြီ ခင်ဗျာ”

သူဌေးကြီးက စိတ်ဝင်စားသွားတယ်၊ ဘာတွေများ ယူလာခဲ့ပါလိမ့်ပေါ့၊ သဘောပေါ် သွားကြည့်တဲ့အခါ စပယ် တွေဖြစ်နေတာကို တွေ့ရသတဲ့။

သူဌေးကြီးက သိပ်ပြီး စိတ်ဆိုးသွားတယ်။

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

“ဟေ၊ ဒါတွေလားကွ၊ အဖိုးတန်ဆုံးသော အရာဆိုတာ၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပင်လယ်ထဲကို သွားလွှတ်ပစ်ချေ”

သူဌေးကြီးကို ဝိုင်းပြီး တောင်းပန်ကြ၊ တားဆီးကြပေမယ့် မရပါဘူး၊ စပါးတွေကို ပင်လယ်ထဲသွားပြီး လွှတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။

မောင်ညာဏလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။

နောက် လအနည်းငယ် ကြာတဲ့အခါမှာ မိုးလေဝသ မမှန် ဖြစ်လာတယ်၊ သီးနှံစိုက်ခင်းတွေ ပျက်ဆီးလာခဲ့ကြတယ်၊ တစ်မြို့လုံးအစာ ရေစာရှားပါးပြီး ဒုက္ခအတိ ရောက်ကုန်ကြတာပေါ့။

သူဌေးကြီး ဦးစိတ္တဟာ အိမ်အတွက် အစားအသောက်တွေကို သိုမှီးထားတဲ့လူတွေဆီက ငွေကြေး အဆမတန်ပေးပြီး ဝယ်ရတယ်။

နောက်တော့ ငွေတွေဘယ်လောက် ပုံပြီးပေးပေး မရောင်းတော့ဘူး။ စိန်၊ ရွှေ၊ ရတနာတွေနဲ့ လဲတာတောင် ဆန်တစ်တင်းပေးမယ့် လူမရှိဘူး။

“အဲဒီရတနာတွေကို စားလို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဆန်က စားလို့ရတယ်၊ မလဲနိုင်ပါဘူး သူဌေးမင်း”

ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာတဲ့အခါ စိန်ရွှေရတနာတွေ
ကို စိုက်စားလို့ မရမှန်း သိသွားတယ်။

အခု သူဌေးကြီးရဲ့ မိသားစုဟာ ဇမ်းရေးအတွက်
အခက်တွေ့နေကြပြီ။

“အင်း... မောင်ညာဏယူလာတဲ့ လောကမှာ အဖိုး
တန်ဆုံးသောအရာဟာ စမ်းဆိုတာ သိပ်ပြီး မှန်ပါလား”

နောင်တရသွားခဲ့တယ်။ စပါးတွေကို ပင်လယ်ထဲ ပစ်
ချမိတာ မှားသွားခဲ့ပြီဆိုတာ နားလည်လိုက်တယ်။

မကြာမီ ရာသီဥတုဟာ ပြန်ပြီး ကောင်းလာခဲ့တယ်။
မိုးလေဝသလည်း မှန်လာခဲ့တယ်။

သူဌေးကြီး ဦးစိတ္တဗာ ကမ်းခြေဘက်ကို မောင်ညာ
ဏနဲ့အတူ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့တယ်။

ကမ်းခြေမှာ စပါးခင်းကြီးစာစီခွကို အုအားသင့်စွာ
တွေ့လိုက်ရတယ်။

စိမ်းလန်းနေတဲ့ စပါးခင်းကြီးဟာ အပြောကျယ်လှတဲ့
သောင်ပြင်ပေါ်မှာ တမျှော်တခေါ်ကြီးကို ဖြစ်နေတယ်။

ညာဏ၊ ဒီစပါးခင်းကြီးဟာ ဘယ်လိုကြောင့် ဒီနေရာ
မှာ လာပေါက်နေတာလဲ

မောင်ကြီးမဲ့နှင့် အခြားပုံပြင်များ

“သူဌေးမင်း၊ ဒီစပါးတွေက တစ်ခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ သူဌေးမင်း ပင်လယ်ထဲကို ပစ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ စပါးစေ့တွေဟာ လှိုင်း ပုတ်ခတ်မှုကြောင့် ကမ်းစပ်ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြပါတယ်၊ အခု အပင်အဖြစ် ပေါက်နေကြခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

သဘောပေါက်သွားတဲ့ သူဌေးကြီးဟာ ခေါင်းတံ ညိတ်ညိတ်နဲ့ ရှိနေပြီး . . .

“အင်း၊ အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ အရာတွေပဲ၊ ဒီစပါးတွေ ရင့်မှည့်လာရင် လူအားနဲ့ ရိပ်သိမ်းကြရမယ်၊ ပြီးတော့ မရှိ ဆင်းရဲသားတွေကို ရောပေးကမ်းကြရမယ်”

မကြာခင်မှာ စပါးတွေဟာ ရင့်မှည့်လာခဲ့ကြတယ်၊ ချိုတဲ့နွမ်းပါးတဲ့ သူတွေဟာ စပါးတွေကို ပြင်ပြီးရိတ်သိမ်းပေးနေကြတယ်။

သူဌေးကြီး ဖေဝုတို့ စပါးတွေကို ပစ်သားအားရစွာ နဲ့ လက်ခံယူကြပြီး တော်ရွင်နေကြသတဲ့။

အဖိုးတန်ဆုံးသော အရာဟာ အညိုရောင်ဆီတာ သူတို့လည်း နားလည်သဘောပေါက်ပြီးသား ဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့ကွယ်။
“ပုလဲဟုခင်းဝံ့ရာခ ပျိုးလွှာ”

ခာလိက်မဆိုး

စာလိုက် ဗုဒ္ဓိ

တစ်ခါတုန်းက လယ်ကွင်းပြင်၊ စပါးပင်တွေကြားမှာ ကျက်စားနေကြတဲ့ စာကလေးတွေ အများအပြား ရှိကြသတဲ့။

အဲဒီ စာကလေးတွေကို ပိုက်နဲ့ထောင်ဖမ်းပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေတဲ့ စာလိုက်မုဆိုးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့နာမည်က သောမလို့ ခေါ်တယ်။

သောမဟာ ဖမ်းလို့ရတဲ့ စာကလေးတွေကို ဈေးမှာ သွားပြီး ရောင်းချလေ့ရှိတယ်။ စားသောက်ဆိုင်တွေက ဝယ်ကြပြီး သတ်ဖြတ်တယ်။ ကြော်ငြော့ပြီး ရောင်းတယ်။

ဖမ်းမိတဲ့ စာကလေးတွေကို ခြင်းထဲမှာ ထည့်ပြီး အပေါ်အဖုံးနဲ့ ပိတ်ထားတယ်။

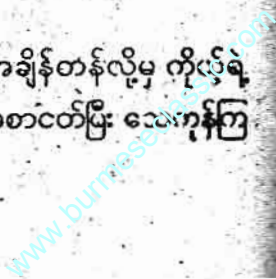
လယ်တောကွင်းပြင်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့နေ နေရတဲ့ စာကလေးတွေဟာ အချုပ်အနှောင်ထဲကို ရောက်လာခဲ့ရတဲ့အခါမှာ သိပ်ပြီးကြောက်ရွံ့သွားခဲ့ကြတယ်။ မနေတတ်ကြတော့ဘူး၊ အသက်ဘေးကြောင့် ခြင်းလေးထဲမှာ ဟိုပြေးသည်ပြေးနဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

ခြင်းလေးကကျဉ်းတော့ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် တိုက်မိကုန်ကြတယ်။

သောမဟာ စာကလေးတွေ့ရဲ့သောကကို မသိဘူး၊ စာများများရရင် ငွေများများ ရမယ်ဆိုတာကိုပဲ သိတယ်။

သူမိထားတဲ့ စာကလေးတွေထဲမှာ မိအိုဖအိုတွေကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ စာကလေးတွေလည်း ပါတယ်၊ သားငယ်သမီးငယ်လေးတွေကို အစာရှာကျွေးနေတဲ့ မိဘတွေလည်း ရှိတယ်။

အခုလို အဖမ်းဆီး ခံရပြီး အချိန်တန်လို့မှ ကိုယ့်ရဲ့ အသိုက်အမြိုကို ပြန်မရောက်ခဲ့ရင် အစာငတ်ပြီး သေကုန်ကြတော့မှာပဲ။

စားသောက်ဆိုင်မှာ သေပွဲဝင်သွားကြရတဲ့ စာက
လေးတွေကိုလည်း သနားရကောင်းမှန်း မသိဘူး။

ခြင်းလေးထဲမှာ ရုန်းချင်သလောက်ရုန်း၊ ထွက်ချင်သ
လိုထွက် ဘယ်တော့မှ မရဘူး။ စိတ်ဆင်းရဲကြရတဲ့ စာကလေး
တွေရဲ့ အပူကို ယူ ဥပက္ခာပြုထားတယ်။

သောမတစ်ယောက် သည်ကနေ့မှာ ပိုပြီးတော့ ပျော်
နေတယ်။

စာငှက်ကလေးတွေ တော်တော်များများကို သည်က
နေ့မှာ ရလို့လို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

စာငှက်ကလေးတွေ ထည့်ထားတဲ့ခြင်းလေးကို လွယ်
ပြီး လေတစ်ချွန်ချွန်နဲ့ ပြန်လာခဲ့တယ်။

အိမ်တိုရောက်တော့ မျှော်လင့်မထားတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်း
တစ်ခုနဲ့ ကြုံလိုက်ရတယ်။

ဇနီးဖြစ်သူဟာ ငိုယိုနေတယ်။ ရွာသူရွာသား အချို့
ကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားခဲ့တာ
ပေါ့။

“ဘာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သား၊ သားပျောက်သွားလို့ ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မတွေ့

ဘုရား

သုငယ်လိပ်ကို မြေပေါက်လှိုက်သုလှိုင်း သူ့လုံးသား

ကို မီးကြီးနဲ့ ထီးဖိတ်အလီ ခံစားလိုက်ရတယ်။

တစ်ဦးတည်းသော သားလေးဟာ ထူရဲ့ အသက်ပါ၊
ဖခင်ပြန်လာရင် ခြေလှမ်းလှေ့တွေ မခိုင်တခိုင်နဲ့ဖြူး ပြူး
ဖြူး ကြုံလေ့ရှိတဲ့ သားပါ။

စကားလေး မပီကလေး ပီကလေးနဲ့ ခေင်စုတိုယ်ပေါ်
ကို ကုပ်တွယ်ပြီးလည်း တက်တယ်၊ စာအရှင်လေးတစ်
ခဲကောင် လက်ထဲဆည့်စေ့လိုက်ရင် ကလေးက မတရား ဖျစ်
ညှိပြီးကိုယ်ထားတတ်တယ်။

အဲဒီအခါမှာ ပြီးစာလေးက ခေင်စုတိုယ်ပေါ်
ဒါမှမဟုတ် အတောင်ပုံဖြစ်ဖြစ် ခြေထောက်ဖဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကို
သွားတဲ့အခါ . . .

သားရဲ့ အပြုအမူကို သောမက သဘောကျစွာ ရယ်
စရာနေတတ်တယ်။

အခု သည်သားလေး ပျောက်သွားလို့တဲ့ သူ့ခွန်ထူ
အဖွားခံတာကိုပေးတဲ့ အမှန်၊ မျက်လုံးတွေတောင် ပျာဝေသွားခဲ့
ရတယ်။

ည မိုးမချုပ်သေးခင်မှာ ရွာကလူတစ်ချို့နှင့် သား
ပျောက်ရှာဖို့ ထွက်ခဲ့တယ်။

ရွာထဲမှာလည်း ဟိုမေး သည်စမ်းနဲ့ပေါ့။

ဘယ်လိုမှ မေးမြန်းလို့ မရတဲ့အဆုံးမှာ ရွာနားက
တောအုပ်ထဲမှာပဲ ရှာဖို့ ကျန်တော့တယ်။

သူတို့အားလုံး မီးတုတ်တွေကိုယ်စီနဲ့ တောထဲကို ဝင်
လာခဲ့ကြတယ်။ သောမဟာက သူ့သားရဲ့နာမည်ကို စာပ်ပြီး
တကြော်ကြော်နဲ့ အော်ခေါ်နေမိတယ်။

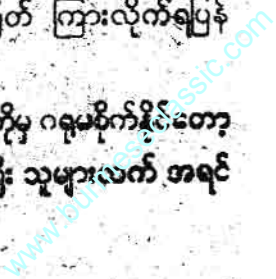
အတော်လေးကြာတော့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ငို
သံကို ကြားမိလိုက်ကြတယ်။ သူတို့ အားတက်သွားကြတယ်။

အသံရှိရာကို မှန်းဆပြီး မျှော်လင့်ကြီးစွာနဲ့ ရှာဖွေ
လာခဲ့ကြတယ်။

အသံက ချောက်တိမ်လေး တစ်ခုဆီက ထွက်လာ
တာ။

ကလေးရဲ့ငိုသံကို အမျှင်မပြတ် ကြားလိုက်ရပြန်
တယ်။

သောမလည်း ဘာအန္တရာယ်ကိုမှ ဝရမစိုက်နိုင်တော့
ပဲ သားလေးနဲ့ချောက်ထဲကို ကုပ်ကပ်ပြီး သူများလက် အရင်

ဆင်းလာခဲ့တယ်။

သူတို့ တွေ့လိုက်ရတာကတော့ ယုန်ထောင်တဲ့ ပိုက်တစ်ခုနဲ့ ရစ်ပတ်ဖုံးအုပ်ထားခြင်းခံရတဲ့ သောမရဲ့ကလေးပဲ။

ကလေးငယ်မှာ ထိတ်လန့်တဲ့မျက်လုံးအစုံနဲ့ ငိုကြွေးနေတယ်။ ဘယ်လောက်အထိ ငိုထားသလည်းတော့ မသိဘူး။ အသံတောင် မထွက်ရှာနိုင်တော့ဘူး။

“သား၊ သား”

သားငယ်ကို သနားလွန်းလို့ မျက်ရည်တောင် ကျမိတယ်။ အနှောင်အဖွဲ့တွေကို ဖြည့်ပြီးတဲ့အခါ သားငယ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားမိလိုက်တယ်။

ကလေးကို ကပ်ယောက်ယောက်က ဖမ်းလာပြီး အခိုက်အတံ့မှာ ချုပ်နှောင်ထားတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ကံကြီးလို့သာ ပြန်တွေ့ရတာ၊ သိပ်ပြီးနောက်ကျသွားခဲ့ရင် အချိန်တွေ အံ့ချော်သွားခဲ့ရင် သူသိပ်ချစ်တဲ့သားလေးကို တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

သောမဟာ သူနေစဉ် ဖမ်းနေတဲ့ ပိုက်ကွန်ထဲက ကလေးတွေကို မြင်ယောင်လာမိတယ်။ ခြင်းထဲက သွေးရှူး သွေးတမ်းနဲ့ လွတ်နိုင်ဖို့အရေး ပျံသန်းနေကြတဲ့ တကလေး

တွေ။

ကိုယ်တော်တော်လည်း အစားအခံအရည်ကို ရောက်ဖို့ သွားပေါ်မှာ အရသာရှိရိန်း အစားခံနေကြရတဲ့ ဘဝကလေးတွေ။

လူ့သိုက်မြိုက်မှုမှာ မိမိပြန်အလား သားသမီး မြန်အလာ တို့ မျှော်လင့်ကြစွာ စောင့်နေကြရတဲ့ ဘဝကလေးတွေ။

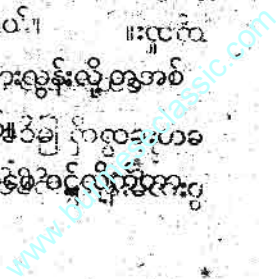
အဲဒီ ဘဝကလေးတွေကို မိတစ်ကွဲ၊ ဖတစ်ကွဲ၊ သားတစ်ကွဲ၊ မယားတစ်ကွဲဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ ချစ်မြဲလား၊ ငါ့ပါပဲလား။

ဒါပေမယ့် သားလေးပျောက်သွားလို့ ငါခံစားရသမျှ သူတို့လည်း ခံစားနေရမှာမို့ပဲ။

ဒါကြောင့် အသိုက်ထဲမှာ အစာရေစာငတ်မွက်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ကြတဲ့ ဘဝကလေးတွေ ကယ်နှုတ်ကောင်တွေက ရှိခဲ့ပြီလဲ။ ဘုရားနဲ့ နားလည်စေရန် အားပြုပါ။

မိတစ်ကွဲအပြည့်နဲ့ ခံစားလာခဲ့ရတယ်။ ယူကြီးမူရီ ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။ စိတ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ခဲ့မိရတယ်။ ။ လူ့ကလေး

လေး နောက်ဆုံး ဘဝကလေးတွေကို သနားလွန်းလို့ တွဲအပ်အပ်နဲ့ ငိုကြွေးမိတဲ့အထိ ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် နားလည်စေရန် သားရယ်၊ ဘုရားအား ပြု အပ်မိမိလို့ ကျွန်ုပ်တို့

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

သားရဲ့... ဟီး... "

သောမဟာ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တဲ့အခါ သူဖမ်းထားတဲ့ စာတွေကို ခြင်းထဲက လွတ်ပေးလိုက်ပါတော့တယ်။

စာအုပ်ဟာ အတောင်ပံတွေကို သွက်လက်စွာခတ်ပြီး ညမှောင်ရီရီမှာ ပျံသန်းသွားခဲ့ကြတယ်။

သူတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ လွတ်ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ သိချင်မှသိကြမယ်၊ နားလည်ချင်မှ နားလည်ကြမယ်။

ဒါပေမယ့်... . . .

သောမကတော့ သည်ကနေ့ကစပြီး စာဖမ်းအလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ပိုင်ပိုင်ချလိုက် လေတော့သတဲ့ကွယ်။

အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦး

အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦး

အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးဟာ ပညာရှိတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။
အင်မတန်မှလည်း ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းတယ်။

ဘဝရှင်မင်းတရားကြီး လက်ထပ်မှာပေါ့၊ မင်းကွန်း
ဘုရားကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက် စောင်းတန်းအဆင်းမှာ၊ ဧရာဝတီ
မြစ်ဆိပ်ကနေ အရှေ့ဘက်ကမ်းကို လှည့်ပြီး အရပ်သံတောင်
ခြောက်ဆယ် အပြည့်ရှိတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင် ထုလုပ်တော်
မူစေတယ်။

မကြာခင်မှာပဲ ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်ဟာ ထုလုပ်ပြီး

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

လို့ ပြီးစီးသွားတယ်။

ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း ရှုစားလိုလို့ ထွက်တော်မူလာ တဲ့အခါမှာ အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးလည်း ပါလာခဲ့သတဲ့ အမတ် ကြီး ဦးပေါ်ဦးကတော့ ခြင်္သေ့ကြီးတွေကို ကြည့်ပြီး ဘာမှ မ ပြောဘူး။ နှုတ်ဆိတ်နေသတဲ့။

အဲဒီမှာ ရှုစားပြီးတဲ့အခါ . . .

မင်းတည်ဝန်မဟာနန္ဒကျော်သူ ကြပ်မတ်ပြီး ပြုလုပ်တဲ့ မင်းကွန်းတစ်ဘက် နန်းတော်ကျွန်းမှာရှိတဲ့ မင်းကွန်းခေါင်း လောင်းတော်ကြီးကို ရှုစားလို လို့ထွက်လာခဲ့ပြန်တယ်။

မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းတော်ကြီးဟာ အဝအချင်း တစ်ဆယ့်ကပ်တောင် လေးသစ်၊ အစောက် တစ်ဆယ့်တစ် ထောင် တစ်မိုက်လေးသစ် ရှိတယ်။ ကြေးပိဿာချိန်က တော့ . . .

ငါးသိန်းငါးသောင်းငါးရာငါးဆယ် ပိဿာရှိတယ်။

မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းတော်ကြီးကို နန်းတော်ကျွန်း ဘက်က မင်းကွန်းဘက်ကို ဖောင်နဲ့ယူဆောင်လာပြီး ဆိုက် တပ်ထားခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။

ဘုရင်မင်းမြတ်က မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းတော်ကြီး

www.burmeseclassic.com

ကို ရှုစားတော်မူနေခိုက်မှာ

အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးဟာ ဘယ်လိုစိတ်ကူး ပေါက်
လာလို့လည်း မသိဘူး၊ ခြင်္သေ့ကြီး နှစ်ကောင်ရှိရာဘက်တို
လှည့်ပြီး သွားသတဲ့။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဘုရင်က အနားမှာရှိကုန်ကြတဲ့ ဝန်
ကြီး၊ များမတ်တို့ကို

“မောင်မင်းတို့၊ ပေါ်ဦးဟာ ငါ့ရဲ့ခြင်္သေ့ကြီးရှိတဲ့နေရာ
တို ထွက်သွားပြန်ပြီ၊ ဘာအပြစ်ပြောဦးမလည်း မသိဘူး။”

“ဒီအရူးပါးစပ်က ထွက်ခဲ့ရင် ကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊
မကောင်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နေပြည်တော်မှာ ပေါ်ဦးပြောတိုင်း
စကား ဖြစ်ဟတ်တယ်၊ ဒီကောင် ငါ့ရဲ့ခြင်္သေ့ကို ဘယ်လိုအ
ပြစ်စကား ပြောမလည်းဆိုတာ သိရအောင် တိတ်တဆိတ်
သွားပြီး ကြည့်ကြမယ်”

ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ နောက်ကနေလိုက်လာကြပြီး ဝန်
မျှလေးပါးကို ဓားလွတ်ကိုင်ပြီး အနားမှာ ရှိစေတယ်။ ခြင်္သေ့
ကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ ခြားမှာကွယ်ရပ်ပြီး နားထောင်နေသတဲ့။

အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦးကလည်း နောက်လိုက်လူငယ်
နှစ်ဦးနဲ့အတူ ခြင်္သေ့ကြီး နှစ်ကောင်ကြားမှာ ထိုင်နေတယ်။

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

ဝေဖန်ဖို့ စိတ်ထဲလည်း ကြံစည်နေမိတယ်။

“ခြင်္သေ့ကြီးတွေရဲ့ လည်တိုင်က ရှည်တယ်၊ လက်ကလည်း ရှည်တယ်၊ ကိုယ်ကလည်း ကြုံလို့(ပိန်) တယ်၊ တင်ပဆုံကလည်း ချွန်တယ်”

အဲ့ဒီလို အပြစ်ပြောချင်တာနဲ့ သူနှုတ်က...

“ခြင်္သေ့ကြီး နှစ်ကောင်ကလည်းဗျာ၊ လုပ်ထားလိုက်တာ”

ဦးပေါ်ဦးရဲ့စကား မဆုံးမိမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်က ရုတ်တရက် ဝင်ပြီး...

“ဟဲ့... ပေါ်ဦး၊ နင်က ငါ့ခြင်္သေ့တွေကို ဘယ်လိုအပြစ်ပြောဦးမလို့လဲ”

• လို့ မေးလိုက်တယ်။ ပေါ်ဦးကလည်း အငိုက်မိသွားတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ဘုရင့်ဘက်ကို ချက်ချင်းလှည့်လိုက်ပြီး...

“မှန်လှပါ။ ခြင်္သေ့ကြီးတွေက ဘုန်းတော်ကြောင့် အရှေ့ဘက်ကို ခုန်လိုက်တော့မှယ်လို့လို့...”

ဆိုပြီး လျှောက်တင်လိုက်လေသတဲ့။

ဘုရင်မင်းတရားကြီးကလည်း...

၈၄

ဝင်းရွှေနှောင်

“ခွေးမသား၊ မောင်မင်း တော်တော်တတ်နိုင်တဲ့
ကောင်”

ဆိုပြီး လွန်စွာပဲ ရယ်မောပြီးတော့ ပြောလိုက်သတဲ့
ကွယ်။ ။

မြင်းလိမ္မာကြီးကြာညို

မြင်းလိမ္မာကြီးကြာညို

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကပေါ့ကွယ်၊ စည်းလုံးညီညွတ်မှုအင်
အားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ရှိတယ်။

အဲဒီတိုင်းပြည်မှာ အင်မတန် အားကိုးရတဲ့ တပ်ဖွဲ့
ကြီး ဗလဆိုတာ ရှိတယ်။

သူဟာ ကြီးမားတဲ့ခွန်အားဗလ ရှိသလို စိတ်ဓာတ်
ကလည်း အင်မတန်မှ ကြံ့ခိုင်တယ်။

ဓားရေး၊ လှံရေးနဲ့ မြားအတတ်မှာလည်း ထူးချွန်လွန်း
လို့ တိုက်ပွဲတိုင်းမှာ ရဲဝံ့စွာပါဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်တဲ့အခါ...

သူ့ကြောင့် ရန်သူတွေဟာ ပိုပြီးအယ်နာကြတယ်။

တပ်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး မကြောက်ရွံ့နဲ့ ရန်သူတပ်ထဲ အတင်းထိုး၊ ဖောက်၊ ဖျက်ထုတ်၊ ရန်သူတွေ ကစဉ် ကလျားဖြစ်အောင် လှုပ်နိုင်လွန်းလို့ သူ့ကိုသိပ်ပြီး ကြောက် ကြတယ်။

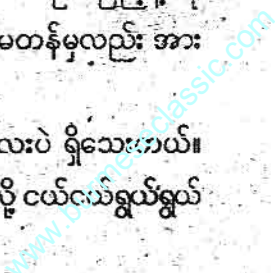
ပုန်ကန်ခြားနားတဲ့ သူပုန်သူကန်တွေဟာ တပ်မှူးကြီး ဗလ ကို အတော်သတိထားကြရတယ်။

မထင်ရင်မထင်သလို တိုက်ပွဲကြားမှာ မြင်းပေါ်က ဆင်းပြီး ရန်သူကို လက်နှစ်ဘက်နဲ့မြှောက်ပြီး ဆိုင်ပေါက်လျှင် လည်း ပေါက်တတ်တယ်။

“ဇာကယ်ပါ၊ ဒီလူကြီးဟာ ဘီလူး၊ သဘက်စိတ်များ ဝင်လာသလား မသိပါဘူး၊ သူ့မျက်နှာကို မြင်မိလိုက်တာနဲ့ အလိုလို ကျော့ချမ်းလာမိတယ်”

ပြည့်ရှင်မင်းကြီးဟာ တပ်မှူးကြီးဗလကို အထင်ကြီး လေးစားတယ်၊ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို သံယောဇဉ်အပြည့်နဲ့ လုံခြုံအောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့သူမို့ အင်မတန်မှလည်း အားထားတယ်။

ဗလရဲ့အသက်ဟာ ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့စွမ်းဆောင်မှုက ကြီးမားလို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

နဲ့ တပ်မှူးကြီးအဆင့် ရရှိနေတာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဗလဟာ မြင်းတွေကို သိပ်ချစ်တယ်။

ရန်သူနယ်မြေမှာ သူနဲ့အတူ ပါဝင်တိုက်ခိုက်နေတဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်တစ်ဦး သေဖော်သေဖက်တစ်ဦးလို့ပဲ သဘောထားတယ်။

တိုက်ပွဲထွက်ပြီး ပြန်လာခဲ့တဲ့အချိန်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်မှာ နားနားနေနေ ရှိနေတဲ့အချိန်ဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့စစ်မြင်းကြီးကို တယုတယနဲ့ ရှိနေတတ်တယ်။

ဒဏ်ရာရလာရင်လည်း ကိုယ်တိုင်ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ နှေးဆေးထည့်ပေးတယ်။

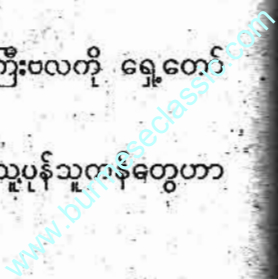
စစ်မြင်းကြီးကလည်း သူ့ကိုချစ်တယ်။

တစ်နေ့မှာ

ကိုယ့်တိုင်းပြည်က သစ္စာဖောက် သူပုန်တွေဟာ တစ်ဘက်အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြံစည်တယ်။

ဘုရင်မင်းမြတ်က တပ်မှူးကြီးဗလကို ရှေ့တော်မှောက် ခေါ်ယူခစားစေပြီး . . .

“တပ်မှူးကြီး၊ သစ္စာဖောက်သူပုန်သူကန်တွေဟာ

အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ငါတို့ကို တိုက်ခိုက်ကြတော့
မယ်၊ စစ်အင်အား အလုံအလောက်နဲ့ သွားရောက်နှိမ်နင်းပါ”

“အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

တိုက်ပွဲဟာ သည်တစ်ခါ ပိုပြီးပြင်းထန်လိမ့်မယ်ဆို
တာ တပ်မှူးကြီးဗလ တွက်ဆမိတယ်။

ကျေးရွာတွေအထိဆင်းပြီး ရဲမက်တွေ စုဆောင်း
တယ်၊ စစ်ဆင်၊ စစ်မြင်းတွေကို စုဆောင်းတယ်။

စစ်ပညာတွေကို သင်ပေးပြီး စစ်ရေးလေ့ကျင့်စေ
တယ်၊ တစ်ဘက်ရန်သူကလည်း သည်ပွဲမှာ တပ်မှူးကြီး ဗလ
ကို အဓိကထားပြီး အမိအရဖမ်းဖို့ စီစဉ်ထားကြတယ်။

ရန်သူတွေဟာ . . .

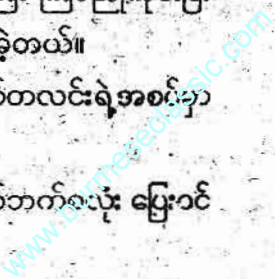
နယ်ခြားအထိ တဖြည်းဖြည်း ချီတက်လာခဲ့ကြတယ်။

သူတို့ အင်အားကလည်း မသေးစူး။

တပ်မှူးကြီး ဗလဟာ စစ်မြင်းကြီး ကြာညိုကိုစီးပြီး
တပ်မဟာကြီးကို ဦးဆောင်ချီတက်လာခဲ့တယ်။

မကြာမီမှာ သူတို့နှစ်တပ်ဟာ စစ်တလင်းရဲ့အစပ်မှာ
ရင်ဆိုင်တွေ့မိကြ ပါတော့တယ်။

အချိန်ကျတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ဘက်လုံး ပြေးဝင်

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

လာပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့ကြတယ်။

တပ်မဟာနှစ်ခုစလုံး ထိုးဖောက်ရောနှောသွားခဲ့ ကြ တဲ့အခါ ဓား၊ လှံတို့ရဲ့ ထိခတ်သံတွေဟာ ဆူညံသွားပါတော့ တယ်။

ရန်သူအင်အားက ပိုပြီးတော့ များတယ်။

တပ်မှူးကြီး ဗလလည်း သူ့ရဲနောက်ပါ အနည်းငယ် နဲ့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ပြီး သူ့ရဲ့မူလအတိုင်း ကရကြမ်း ထိုး ဖောက်တိုက်ခိုက်တယ်။

စစ်မြင်းကြီးကြာညိုရဲ့ မျက်နှာမှာ ချွန်ထက်တဲ့သံချွန် လက်နက်တစ်ခုတို့ တပ်ဆင်ထားတယ်။ အဲဒီ သံချွန်နဲ့ ရန်သူ မြင်း တွေကိုလည်း တိုက်ခိုက်တယ်။ ရန်သူတွေကိုလည်း တိုက် ခိုက်တယ်။

ကြာညိုဟာ စစ်မြေပြင်မှာ တာဝန်ယမ်းဆောင်ရမန် များလို့ တိုက်ပွဲရဲ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း နားလည် နေပြီ။

ဘယ်လိုတိုက်ခိုက်ရမယ် ဆိုတာကိုလည်း သူသိနေ တယ်။

ရန်သူတွေဟာ တပ်မှူးကြီးဗလကို အပြတ် ချေမှုန်း

နိုင်မှ နယ်ခြားဒေသကို ကျော်နိုင်မယ်၊ ဟိုဘက်တိုင်းပြည်ထဲ
ကို ချဉ်းနှင်းဝင်ရောက် နိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သိနေတယ်။

ဒါကြောင့် တပ်မှူးကြီးဗကိုပဲ မဲပြီးတိုက်ခိုက်နေတယ်။
ဗလရဲ့လက်ထဲက ပတ္တမြား ကျောက်စီဓားဟာ ရန်သူသုံးလေး
ယောက်ရဲ့ ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လက်ထဲကလွတ်ကျ
သွားခဲ့ရတယ်။

သူ့ကိုလည်း မြင်းပေါ်ကဆွဲချပြီး လက်ရဖမ်းခေါ်သွား
ခဲ့ကြတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ကားစင် တင်ထားလိုက်ကြတာပေါ့။

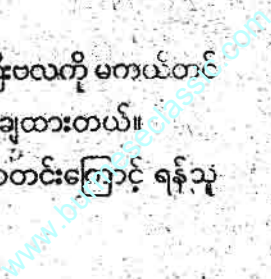
တပ်မှူးကြီးဗလကို မိသွားတဲ့အတွက် ရန်သူတွေဟာ
သိပ်ပြီး ဝမ်းသာသွားကြသလို အောင်ပွဲခံကြတဲ့အနေနဲ့ စားပွဲ
သောက်ပွဲကို ကျင်းမကြတယ်။

တိုက်ပွဲကိုလည်း ရပ်နားထားလိုက်ကြတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့အား အထားရဆုံး တပ်မှူးကြီးမိသွားတဲ့ အ
တွက် ရဲမက်တွေဟာ ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြတော့ဘူး၊ ဒီလိုပဲ
ငြိမ်နေကြရတယ်။

ရန်သူဘက်ကလည်း တပ်မှူးကြီးဗလကို မကယ်တင်
နိုင်အောင် အစောင့်တွေ အထပ်ထပ် ချထားတယ်။

တပ်မှူးကြီးဗလကို မိပြီဆိုတဲ့ သတင်းကြောင့် ရန်သူ

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

ဘုရင်ကိုယ်တိုင် စစ်မြေပြင်ကို ဆင်းလာခဲ့တယ်။

ကားဆင်တင်ထားတဲ့ ဗလဆီကို ရောက်တဲ့အခါ . .

“ဘယ်လိုလည်း တပ်မှူးကြီး ဗလ၊ မောင်မင်းကို အခု မိပြု၊ ဘာထုတ်နိုင်သေးသလဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ငါ့ထံမှာ အမှုတော်ထမ်းမယ်ဆိုရင် တပ်မှူးကြီးရာထူးနဲ့ပဲထားပြီး လစာကို ခုံးဆပေးမယ်”

ဘုရင်မင်းမြတ် ကျွန်နုပ်ဟာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးကို ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူး၊ အသက်သာ အသေခံမယ်”

ရန်သူ ဘုရင်ကို စကားတိုတိုနဲ့ ပြတ်ပြတ်ပဲ မြန်မြော့လိုက်တယ်။

“ကောင်းပြီ၊ သင်ကိုယ်တိုင်က သေဆုကိုတောင်းခံနေတယ်ဆိုရင်လည်း ရရပါစေ့မယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်က သင်းလိုချင်တဲ့ဆုကို ပေးရတာပေါ့”

ဆိုပြီး သန်လျက်နဲ့ခွတ်ပိုင်းမယ်လို့ ပြင်လိုက်တာနဲ့ မမျှော်လင့်တဲ့ အချင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

ညအမှောင်မှာ စစ်မြင်းကြီးတစ်ကောင်ဟာ သူ့ရဲသူဘက်စီးသလို ကြမ်းတမ်းခက်ထန်စွာနဲ့ ရန်သူ့အခန်းထဲကို ထိုး

ဖောက်ပြီး ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါလေရော။

အဲဒီစစ်မြင်းကြီးဟာ သူ့ရဲ့နဖူးမှာ တပ်ထားတဲ့ သံချွန်
ကြီးနှင့် ရန်သူတွေကို ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ပြီး ထုရကြမ်းပဲ
ခုန်းစိုင်းလာခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံး ရန်သူဘုရင်ဆီကို ရောက်လာတဲ့အခိုက်၊
ရန်သူဘုရင်ရဲ့ သန်လျက်ဟာ တပ်မှူးကြီးဗလရဲ့ ဇက်ပေါ်
မရောက်မိ...။

စစ်မြင်းကြီးက ရန်သူဘုရင်ကို သူ့ရဲ့နဖူးက သံချွန်
ကြီးနဲ့ တစ်အား တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်တယ်။

“အား...”

ရန်သူဘုရင်ဟာ စစ်မြင်းကြီးကြာညိုရဲ့ လက်ချက်နဲ့
ကျဆုံးသွားခဲ့တာပေါ့။

စစ်မြင်းကြီးကြာညိုက နဖူးကသံချွန်ကြီးနဲ့ သူ့ရဲ့သ
ခင်ရဲ့ လက်မှာ ချည်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုးတွေကို ဖြတ်တောက်
ပစ်လိုက်တယ်။

အနှောင်အဖွဲ့ လွတ်မြောက်သွားခဲ့တာနဲ့ ရန်သူဘုရင်
ကိုယ်ပေါ်က သူ့ရဲ့ပတ္တမြား ကျောက်စိမ်းကိုယူပြီး ကြာညို
ရဲ့ ကျောပေါ်ကို ခုန်တက်လိုက်တယ်။

ပြေးဝင်လာတဲ့ ရန်သူတွေကို သူ့ရဲ့ဓားက တစ်ချက်
ကလေးမှ မညှာတာတော့ဘူး။

စစ်မြင်းကြီးကလည်း လေရဲ့အလျင်မြင်ခြင်းမျိုးကို ရန်
သူစခန်းထဲက တစ်ဟုန်ထိုး ထိုးဖောက်ပြီးတော့ ထွက်လာခဲ့
တယ်။

သူ့ရဲ့စစ်စခန်းကို ပြန်ရောက်လာခဲ့တဲ့အခါ . . .

ရဲမက်တွေဟာ တပ်မှူးကြီးပလ လွတ်မြောက်လာတဲ့
အတွက် သိပ်ပြီးတော့ ဝမ်းသာနေကြတယ်။

ကစဉ်ကလျား ဖြစ်နေကြတဲ့ ရန်သူရဲမက်တွေဟာ သူ
တို့ရဲ့ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ကျဆုံးသွားခဲ့တဲ့အတွက် စိတ်ဓာတ်အ
ကြီးအကျယ် ကျသွားခဲ့ကြတာပေါ့။

တပ်မှူးကြီးဟာလည်း အခွင့်ကောင်းကို ယူတဲ့အနေ
နဲ့ သူ့တပ်ကို ချက်ချင်းပြန်စုစည်းလိုက်တယ်။

ရန်သူတပ်ကို အငိုက်မှာဝင်ပြီးတော့ တိုက်တယ်။

သိပ်ပြီးတော့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ ရန်သူတွေဟာ
ကိုယ့်တပ်ကို ဘယ်လိုမှ မကွပ်ကဲနိုင်တော့ပဲ ဆုတ်ခွာထွက်
ပြေးကြရတဲ့အထိ ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။

တိုင်းပြည်သစ္စာဖောက် သူပုန်သူကန်တွေလည်း ကျ

၉

ဆုံးတဲ့သူကကျဆုံး၊ သူ့ပန်းဖမ်းမိတဲ့သူကမိနဲ့ အညံ့ခံလိုက်ကြ
ရတယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့...

တပ်မှူးကြီး ဗလဦးစီးတဲ့ တပ်မဟာကြီးဟာ အောင်
ပွဲနဲ့အတူ မိမိရဲ့တိုင်းပြည်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

သူ့ရဲ့အဆက်ကို တယ်လိုက်တဲ့အပြင် ရန်သူဘုရင်
ကိုပါ တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ မြင်းလိမ္မာကြီး ကြာညိုကိုပါ တပ်မှူးကြီး
ဗလနဲ့အတူ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သူ့ကောင်းပြုတာကို ခံလိုက်ရ
သတဲ့ကွယ်။ ။

ပန်ဒါဝက်ဝံလေးတွေရဲ့မျက်ရည်

ဝန်ဒီ-ဖိုင်ကောင်

ပန်ဒါဝက်ဝံလေး တွေရဲ့ မျက်ရည်

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ ပန်ဒါ
ဝက်ဝံတွေ နေထိုင်ကြတယ်။

ဟိုတုန်းက ပန်ဒါဝက်ဝံတွေဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်
ဆွတ်ဖြူကြတယ်။

အခု ပန်ဒါဝက်ဝံတွေဟာ မျက်လုံးတစ်ဝိုက်မှာလည်း
မည်းနက်နေတယ်၊ နှာခေါင်းကလည်း မည်းတယ်၊ နားရွက်
တွေကလည်း မည်းတယ်။

ဟိုတုန်းက တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူပြီး အခုကျမှ

မျက်စိ နှာခေါင်းနဲ့ နားတွေကပါ ဘာဖြစ်လို့ မည်းနက်တုန်ကြ သလဲ။

ပုံပြင်လေးက သည်လိုရှိခဲ့တယ်။

အမျိုးသမီးငယ်လေး တစ်ယောက်ဟာ ပန်ဒါဝက်ဝံ တွေကို သိပ်ချစ်တယ်။

ဝက်ဝံကလေးတွေ လှုပ်ရှားသွားလာနေကြတာကို အမြဲတစေကြည့်ရင်း သဘောကျနေသူ၊ ဝက်ဝံလေးတွေရဲ့ သဘာဝကို မြတ်နိုးနေတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။

ပန်ဒါဝက်ဝံလေးတွေကလည်း အဲ့ဒီမိန်းမကြီးကို ချစ် ခင်ကြတယ်။

တောထဲကို ရောက်လာရင် သူနဲ့အတူ ပျော်ရွှင်စွာ ကစားကြတယ်။ တစ်နေ့ကုန်ရင် မိန်းကလေးဟာ သူ့အိမ်ကို ပြန်သွားရောတဲ့ကွယ်။

တစ်နေ့မှာပေါ့. . .

လာနေကျ ထုံးစံအတိုင်း ဝက်ဝံလေးတွေနဲ့အတူ က စားဖို့ ရောက်လာတယ်။

“လာကြဟေ့၊ ငါတို့ အတူတူကစားကြရအောင်” ၊

သူတို့က တောထဲမှာ ပြေးလွှားပြီးတော့ ကစားကြ

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

တယ်။

မောပန်းလာတဲ့အခါမှာတော့ . . .

“မောပြီကွယ်၊ ခဏနားလိုက်ဦးမယ်ဟေ့”

ပန်ဒါဝက်ဝံလေးတွေဟာ ငြိမ်သက်စွာ အနားယူနေကြတယ်။ သစ်ပင်ကိုမှီပြီး အိပ်တဲ့ကောင်ကအိပ်။

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ မှောက်ပြီး မှိန်းနေတဲ့ကောင်က မှိန်းနဲ့။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ . . .

ကျားသစ်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ ပန်ဒါဝက်ဝံလေးတစ်ကောင်ကို ချောင်းနေတယ်။

သူ့ရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ပြီးတော့ စဉ်းလဲလွန်းလှတယ်။

အဲ့ဒီ အန္တရာယ်ကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။

ဝက်ဝံလေးဟာ အများနည်းတူ အနားမယူဘူး။ မအိပ်ဘူး။ ဟိုသည်လျှောက်သွားပြီး ဆော့နေတယ်။

ကျားသစ်ကြီးကလည်း ဝက်ဝံလေးကို ခုန်အုပ်ဖို့ ကြည်းကြည်းနဲ့ တိုးလာခဲ့တယ်။

အမျိုးသမီးလေးရဲ့ မသင်္ကာမှုမျက်လုံးတွေဟာ ကျား

သစ်ကြီးကို မြင်းသွားခဲ့တာနဲ့ တပြိုင်နက်. . .

“ဟေ့ ဒီလို မလုပ်နဲ့လေ”

ဆိုပြီး ဝက်ဝံလေးကိုကယ်ဖို့ ပြေးထွက်သွားတယ်။
သူမက ဝက်ဝံလေးကို တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ. . .

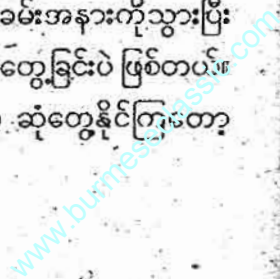
ကျားသစ်ကြီးကလည်း ခုန်အုပ်နဲ့ကြုံကြိုက် သွားခဲ့
တာပေါ့။

မိန်းကလေးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကို ကျားသစ်ကြီးကျသွား
ဒေါသတကြီးနဲ့ ကိုက်ခဲပစ်လိုက်တာ သေဆုံးသွားပါလေ
သွယ်။

ခင်ကြ. . .

ကျားသစ်ကြီးလည်း ထွက်ပြေးသွားခဲ့တာပေါ့။
ပန်ဒါဝက်ဝံလေးတွေဟာ သူတို့သိပ်ပြီး ချစ်ခင်တဲ့
မိန်းကလေး သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း
ဖြစ်ကြရတယ်။

“ငါတို့ဟာ သူ့ရဲ့အသူ့အ အခမ်းအနားကိုသွားပြီး
ဂါရဝပြုကြရမယ်၊ ဒါဟာနောက်ဆုံး ဆုံးတွေ့ခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။
သူ့ကို ငါတို့ နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ ဆုံးတွေ့နိုင်ကြတော့
မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းနည်းစကားဆိုပြီး ပန်ဒါဝက်ဝံလေးတွေဟာ ဝါရ
ဝပြုဖို့ စုဝေးကြတယ်။

ခြုံပုဝါစာနက်ကို ခြုံပြီး ခေါင်းလေးတွေကို ငုံ့ တငုံ့
ရှုံ့နဲ့ ငြိမ်သက်စွာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။

မိန်းကလေးကို ဂါရဝပြုစဉ်အခါမှာ ပန်ဒါဝက်ဝံက
လေးတွေဟာ မျက်ရည်တွေကို ခြုံပုဝါနဲ့ သုတ်ကြဟယ်။

ခြုံပုဝါစာနက်က ဆေးအချို့ဟာ သူတို့ရဲ့မျက်လုံး
ပတ်ပတ်လည်မှာ ပေကျံခဲ့ကြတယ်။

မျက်နှာကို လက်နဲ့အုပ်ငိုတဲ့အခါ နှာခေါင်းတွေပါ
ကျံကုန်ကြတယ်။

နားရွက်တွေကို ထိမိတဲ့အခါ နားရွက်တွေကိုပါ ပေ
ကျံ ကုန်သတဲ့။

တဲ့သည့်အချိန်ကစပြီး . . .

ပန်ဒါဝက်ဝံလေးတွေရဲ့ အသွင်ဟာ ကိုယ်ပေါ်မှာ
ထူးခြားမှုတွေနဲ့ ပြစ်ပေါ်တည်ဆောက်ခဲ့တာ အစုထီမိပဲ
ကွယ်။

မတုပသင်္ဂါသည့်ကို မတုပရာ

မတူပသင့်သည့်ကံ မတူပရာ

တစ်ခါတုန်းကပေါ့ကွယ်။

တောတောင်တစ်ခုရဲ့ကြားမှာ ရေအိုင်ကြီး တစ်အိုင် ရှိသတဲ့။

ဆင်ပြောင်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ တေ့ထဲကိုဖြတ်ပြီး ရေအိုင်ကြီးဆီကို ရှေ့ရှုပြီး လာနေတယ်။

ရေအိုင်ကို ရောက်တဲ့အခါ...

ရေဆင်းခိုးသတဲ့။

သူ့ရေခိုးပုံက ပုံစံအမျိုးမျိုးပဲ ဆိုပါတော့။

နားရွက်တွေကို ရေထဲနှစ်ပြီး ခိုးတယ်။

မှော်ကြေးမုံနှင့် အခြားပုံပြင်များ

ကျောကုန်းကိုလည်း ရေထဲနှစ်ပြီး ဆေးကြောတယ်။
ရေကို ရှာမောင်းနဲ့ စုပ်ယူပြီး အပေါ်ကို မှုတ်ထုတ်
တယ်။

ရေထဲမှာ အကြာကြီး အချိန်ယူပြီး မြူးတူးဆော့က
စားတတ်။

အားရကျေနပ်လောက်မှ ရေအိုင်ထဲကတက်ပြီး . . .
တောကြီးထဲကို ပြန်ဝင်သွားသတဲ့။

ဆင်ပြောင်ကြီးက အဲဒီလို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရေအိုင်
ကြီးထဲမှာ ရေလာချိုး ချိုးနေတာကို ယုန်သူငယ်လေးတစ်
ကောင်က မြင်နေ၊ သိနေတယ်။

“ဒီဆင်ကြီး ရေချိုးတာ တော်တော်လေးကို ကြည့်
ကောင်းတယ်၊ ငါလည်း သူလိုချိုးကြည့်ချင်စမ်းတယ်”

စိတ်ကူးထဲမှာ ဆင်ပြောင်ကြီးလိုပဲ ရေချိုးနေမိတယ်။
အပေါင်းအသင်း ယုန်အချင်းချင်းကို သူ့ဆန္ဒပြော
ပြတဲ့အခါမှာ . . .

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒီရေကန်ကြီးထဲ ဆင်းပြီး ဆင်ကြီး
ရေချိုးသလိုချိုးရင်တော့ မင်းဒုက္ခရောက်မှာ အမှန်ပဲ၊ မင်းက
သူ့လိုလုပ်တတ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ အေး အေးနေစမ်းပါကွာ”

www.burmeseclassic.com

ယုန်လေးကို တားမြစ်ကြတယ်။

“ဟာကွာ၊ ဘာလို့မရရမှာလဲ၊ ခတ်တာမှတ်လို့ ကြည့်
နေ၊ ရေကန်ထဲငါ ဆင်းပြမယ်”

ဆိုပြီး ရေကန်ထဲကို ဆင်းသွားပါလေရော။
ကန်ထဲရောက်တော့...

ဆင်ပြောင်ကြီး လုပ်သလိုလိုက်လုပ်တယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့ခြေထောက်တွေဟာ သေးကွေးလို့ရေ
နက်ထဲမှာ ထောက်လို့မမီဘူး။

ချက်ခြင်းပဲ ရေနစ်သွားခဲ့ပါလေရော...

“ဝူး ဝါး၊ ဝူး ဝါး၊ ကယ်ကြပါဗျို့၊ ရေနစ် နစ်နေပြီ၊
အား ဝူး”

ကြောက်စိတ်နဲ့ ရေထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်
နေပြီး အော်နေပါတော့တယ်။

ကုန်းပေါ်က အပေါင်းအဖော်တွေဟာ...

ရေနစ်နေတဲ့ ယုန်လေးဆီကို...

သစ်တုံးတွေ ပစ်ပေး။

ကြီးတွေ ပစ်ပေး။

ဝါးလုံးတွေကို ပေးခဲ့၊ နည်းအမျိုးမျိုးသုံးပြီး ဣယ်ဆယ်

ကြတဲ့အခါ...

ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့...

သေကံမရောက် သက်မပျောက်ပဲ ကမ်းပေါ်ကို တက်လာနိုင်ခဲ့တယ်။

ဘဝတူတွေက အတန်တန်သတိပေးရက်နဲ့ ဆင်ကြီးကို တုပပြီး ရေဆင်းခိုးတဲ့ ယုန်လေးကို အပြစ်တင်ကြတာပေါ့။

“မင်းကွာ၊ ဟိုကဆင်၊ မင်းကယုန်၊ ဒီရေကန်ကြီးထဲကို ဆင် ဆင်းပြီး ရေခိုးတာနဲ့ ယုန်ရေခိုးတာနဲ့ အခြေအနေခြင်းက တူပါ့မလား၊ ကံကောင်းလို့သာပေါ့ကွာ”

“အေးပါကွာ၊ ငါ့နောက်ကို မစဉ်းစား မဆင်ချင်ပဲ မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ကတိပေးပါတယ်ကွာ”

တကယ်ပဲ ထိတ်လန့်သွားပြီး နောင်တရသွားခဲ့တဲ့ ယုန်ကလေးဟာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မတုမတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သတဲ့ကွယ်။

• ပြီး ပါ ပြီး •